

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.12.2017 r.
COM(2017) 796 final

2017/0354 (COD)

PAKIET TOWAROWY

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie wzajemnego uznawania towarów wprowadzonych legalnie do obrotu
w innym państwie członkowskim**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2017) 471 final} - {SWD(2017) 472 final} - {SWD(2017) 475 final} -
{SWD(2017) 476 final} - {SWD(2017) 477 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Stworzenie pogłębionego i bardziej sprawiedliwego jednolitego rynku jest jednym z najważniejszych priorytetów politycznych Komisji Europejskiej¹. Wdrożenie strategii jednolitego rynku – „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw”, którą przyjęto w dniu 28 października 2015 r.² i podjęcie działań następczych w związku z nią jest jednym z głównych celów programu prac Komisji na rok 2017³.

Swobodny przepływ towarów na jednolitym rynku jest najbardziej rozwiniętą spośród wszystkich czterech podstawowych wolności i przyczynia się do wytworzenia około 25 % unijnego PKB oraz odpowiada za 75 % handlu wewnątrzunijnego. Na UE przypada około jednej szóstej światowego handlu towarami. W 2016 r. handel towarami między państwami członkowskimi UE (handel wewnątrzunijny) wyceniono na 3 110 mld EUR⁴. Nadal potrzebne są jednak działania na rzecz zapewnienia głębokiego i sprawiedliwego jednolitego rynku UE. W przypadku braku wspólnych przepisów zasada wzajemnego uznawania nie zawsze jest stosowana. „Pakiet towarowy” zapowiedziany w programie prac Komisji na rok 2017 ma rozwiązać ten podstawowy problem dzięki inicjatywie na rzecz wzajemnego uznawania.

Wzajemne uznawanie jest niezbędne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku towarów. W przypadku braku obowiązujących szczegółowych przepisów unijnych państwa członkowskie mogą swobodnie ustanawiać przepisy krajowe zawierające wymogi dotyczące produktów. Tego rodzaju wymogi krajowe mogą współistnieć w różnych państwach członkowskich, lecz – w przypadku gdy występują między nimi rozbieżności – mogą doprowadzić do powstania barier w handlu wewnątrzunijnym. Zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania wymaga się, aby towar wprowadzony legalnie do obrotu w jednym państwie członkowskim nie był zakazany w innym państwie członkowskim, chyba że to państwo członkowskie przedstawi uzasadnione powody zakazania lub ograniczenia jego sprzedaży. Wzajemne uznawanie ma zastosowanie do produktów niepodlegających prawodawstwu harmonizacyjnemu Unii lub objętych nim jedynie częściowo, takich jak szeroka gama produktów konsumenckich (materiały włókiennicze, obuwie, artykuły pielęgnacyjne dla dzieci, biżuteria, naczynia stołowe lub meble).

Przyjęcie rozporządzenia (WE) nr 764/2008 („rozporządzenie”)⁵ stanowiło częściową⁶ odpowiedź na ograniczone stosowanie zasady wzajemnego uznawania w dziedzinie towarów, wynikające z braku świadomości istnienia tej zasady, braku pewności prawa podczas jej stosowania, a także braku współpracy administracyjnej między organami krajowymi. Rozporządzenie miało na celu przede wszystkim ustanowienie ram proceduralnych

¹ Jean-Claude Juncker, „Nowy początek dla Europy: Mój program na rzecz zatrudnienia, wzrostu, sprawiedliwości oraz zmian demokratycznych”, wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej, Przemówienie inauguracyjne wygłoszone podczas sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego w dniu 15 lipca 2014 r.: http://ec.europa.eu/about/juncker-commission/priorities/index_en.htm.

² Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw”, COM(2015) 550/2.

³ COM(2016) 710 final: https://ec.europa.eu/info/strategy/strategy-documents_pl

⁴ Źródło: Eurostat.

⁵ COM(2014) 910 final: https://ec.europa.eu/info/strategy/decision-making-process_pl

⁶ Szereg innych narzędzi, takich jak klauzula o wzajemnym uznawaniu oraz skargi i naruszenia powiązane z art. 34–36 TFUE, umożliwia prawidłowe stosowanie zasady wzajemnego uznawania. Więcej informacji można znaleźć w ocenie.

minimalizujących prawdopodobieństwo, że krajowe przepisy techniczne będą stwarzać niezgodne z prawem przeszkody⁷.

W grudniu 2013 r. w konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku przyjętych przez Radę ds. Konkurencyjności zauważono, że poprawa ramowych warunków dla przedsiębiorstw i konsumentów na jednolitym rynku wymaga odpowiedniego stosowania wszystkich właściwych instrumentów, w tym harmonizacji i wzajemnego uznawania⁸. W związku z powyższym Komisję poproszono o złożenie Radzie sprawozdania zawierającego informacje na temat sektorów i rynków, w przypadku których stosowanie zasady wzajemnego uznawania jest najkorzystniejsze z punktu widzenia ekonomicznego, lecz w których zasada ta stosowana jest w sposób niewystarczający lub jej stosowanie jest problematyczne. W swoich konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku z lutego 2015 r. Rada ds. Konkurencyjności ponagliła Komisję, by ta zapewniła skuteczne funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania oraz by w stosownych przypadkach przedstawiła propozycje osiągnięcia tego celu⁹.

W odpowiedzi na wskazania, że funkcjonowanie zasady może nie odbywać się na optymalnym poziomie, oraz biorąc pod uwagę wnioski Rady, stosowanie zasady wzajemnego uznawania poddano zewnętrznej ocenie¹⁰. W oparciu o tę ocenę w sporządzonej przez Komisję ocenie funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania (REFIT) uwzględniono również ocenę funkcjonowania rozporządzenia (zwanej dalej „oceną”), co miało na celu uzyskanie pełnego obrazu przeszkód utrudniających optymalne funkcjonowanie wzajemnego uznawania.

W ocenie stwierdzono, że wzajemne uznawanie nie funkcjonuje tak jak powinno oraz że zasada ta i rozporządzenie w ograniczony sposób prowadzą do osiągnięcia przewidzianych celów w zakresie podnoszenia świadomości oraz zwiększania pewności prawa i współpracy administracyjnej.

Niniejsza inicjatywa stanowi reakcję na wnioski przedstawione w ocenie. Jej ogólnym celem jest stworzenie pogłębionego i bardziej sprawiedliwego jednolitego rynku towarów poprzez powszechniejsze i lepsze stosowanie zasady wzajemnego uznawania.

Celem szczegółowym będzie usprawnienie funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania poprzez zaproponowanie szeregu ambitnych środków. Środki te służą zapewnieniu przestrzegania istniejących praw i obowiązków wynikających z zasady wzajemnego uznawania. W praktyce oznacza to, że państwa członkowskie nadal będą w stanie chronić swoje krajowe uzasadnione cele leżące w interesie publicznym oraz ograniczać wprowadzanie towarów do obrotu, nawet jeżeli są one wprowadzone legalnie do obrotu w innych państwach, o ile ich decyzja będzie uzasadniona i proporcjonalna.

Po pierwsze, sprecyzowanie zakresu wzajemnego uznawania poprzez jasne wskazanie przypadków, w których ma ono zastosowanie, doprowadzi do zwiększenia pewności prawa dla przedsiębiorstw i organów krajowych co do tego, kiedy zasadę wzajemnego uznawania można wykorzystać.

⁷ Zob. ocena.

⁸ Konkluzje w sprawie polityki jednolitego rynku, posiedzenie Rady ds. Konkurencyjności, Bruksela, w dniach 2–3 grudnia 2013 r.: http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/intm/139846.pdf

⁹ Konkluzje w sprawie polityki jednolitego rynku, posiedzenie Rady ds. Konkurencyjności, Bruksela, w dniach 2–3 marca 2015 r.: <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=EN&f=ST%206197%202015%20INIT>

¹⁰ Komisja Europejska, badanie zlecone Technopolis Group (2015 r.): „Evaluation of the application of the principle of mutual recognition in the field of goods” (Ocena stosowania zasady wzajemnego uznawania w dziedzinie towarów), ENTR/172/PP/2012/FC – LOT 4 przeprowadzona w okresie od kwietnia 2014 r. do maja 2015 r.: http://ec.europa.eu/growth/single-market/goods/free-movement-sectors/mutual-recognition_pl

Po drugie, wprowadzenie oświadczenia własnego, które ma ułatwić wykazanie, że produkt jest już wprowadzony legalnie do obrotu, oraz systemu rozwiązywania problemów służącego do postępowania z decyzjami odmawiającymi dostępu do rynku lub ograniczającymi taki dostęp doprowadzi do zwiększenia pewności prawa w zakresie stosowania wzajemnego uznawania i ułatwi jej stosowanie przez przedsiębiorstwa; zarówno przedsiębiorstwa, jak i organy krajowe będą wiedziały, czego zasadnie mogą oczekiwać w sytuacji, w której wzajemne uznawanie jest lub powinno być stosowane.

Co więcej, ustanowienie współpracy administracyjnej i wdrożenie narzędzia informatycznego ożywi komunikację i współpracę oraz pozwoli zwiększyć zaufanie wśród organów krajowych, a tym samym ułatwi funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania?

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

- a) Dyrektywa (UE) 2015/1535 ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego¹¹

Dyrektywa przyczynia się do zapewnienia powszechniejszego i lepszego stosowania zasady wzajemnego uznawania, nakładając na państwa członkowskie obowiązek powiadamiania Komisji i innych państw członkowskich o wszystkich projektach „przepisów technicznych” dotyczących produktów przed przyjęciem ich w prawie krajowym. Pomaga to zapobiec powstaniu nowych barier handlowych w postaci „przepisów technicznych” przed ich przyjęciem, umożliwiając Komisji i państwom członkowskim sprawdzenie, czy dany przepis techniczny jest zgodny z prawem Unii. Cel niniejszej inicjatywy jest inny – ma ona charakter uzupełniający. W ramach tej inicjatywy wdraża się środki naprawcze mające na celu zapewnienie, by – po wprowadzeniu przepisu w życie – był on stosowany prawidłowo w poszczególnych przypadkach w sposób nienaruszający zasady wzajemnego uznawania.

- b) Dyrektywa 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów¹²

Dyrektywa zapewnia bezpieczeństwo produktów wprowadzanych do obrotu w UE. Ma ona zastosowanie do niezharmonizowanych produktów konsumenckich. Niniejszy projekt rozporządzenia ma zastosowanie również do obszaru niezharmonizowanego, lecz odnosi się do sytuacji, gdy właściwe organy państwa członkowskiego zamierzają odmówić lub zakazać wprowadzania do obrotu lub stosowania niezharmonizowanego produktu konsumenckiego, który został wprowadzony legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, z przyczyn innych niż tylko zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów. Taka sytuacja ma miejsce na przykład w przypadku, gdy zakaz wprowadzania produktu do obrotu wynika z przyczyn związanych z nazwą, rozmiarem, składem lub opakowaniem lub ze względów środowiskowych.

- c) Rozporządzenie (UE) nr 305/2011 w sprawie wyrobów budowlanych¹³

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się punkty kontaktowe ds. wyrobów budowlanych w celu udostępniania informacji na temat przepisów mających zastosowanie do obiektów i wyrobów budowlanych. Niniejsza inicjatywa stanowi spójne uzupełnienie punktów kontaktowych ds. wyrobów budowlanych. W szeregu państw członkowskich punkty kontaktowe ds. wyrobów budowlanych połączono z punktami kontaktowymi ds. produktów, aby zaoferować „jeden punkt kompleksowej obsługi” dla przedsiębiorstw. Niniejsza inicjatywa nie wyklucza przeprowadzania takich połączeń w przyszłości.

¹¹ Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1.

¹² Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 47.

¹³ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

d) Sieć SOLVIT¹⁴

SOLVIT jest usługą świadczoną przez administracje krajowe w każdym państwie członkowskim UE, a także w Islandii, Liechtensteinie i Norwegii. Pomaga ona przedsiębiorstwom w przypadku, gdy organy publiczne w innym państwie członkowskim UE naruszyły ich prawa, i próbuje znaleźć rozwiązanie w ciągu 10 tygodni. W związku z powyższym przedsiębiorstwa mogą korzystać z SOLVIT jako rozwiązania alternatywnego dla postępowań sądowych, gdy otrzymały krajową decyzję odmawiającą dostępu do rynku lub ograniczającą taki dostęp na podstawie zasady wzajemnego uznawania. Niniejsza inicjatywa opiera się na sieci SOLVIT i niedawno przyjętym planie działania na rzecz wzmocnienia systemu SOLVIT¹⁵; wzmacnia ona istniejący mechanizm w obszarze towarów, aby ułatwić odwoływanie się od decyzji administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających taki dostęp w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania.

e) Prawodawstwo harmonizacyjne UE

Prawodawstwo harmonizacyjne UE oraz wzajemne uznawanie w pełni się uzupełniają. Swobodny przepływ towarów na rynku wewnętrznym jest zapewniany za pomocą wspólnych przepisów UE dotyczących produktów (prawodawstwo harmonizacyjne UE) oraz zasady wzajemnego uznawania. W prawodawstwie harmonizacyjnym UE określono wspólne wymogi dotyczące sposobu wytwarzania produktów. Utworzenie prawodawstwa harmonizacyjnego UE, które obejmowałoby swoim zakresem każdy produkt i każdy aspekt produktu, nie jest celem ani osiągalnym, ani pożądanym. Jest to proces kosztowny i czasochłonny, wymagający zachowania równowagi między poszczególnymi podejściami, i powinien być zarezerwowany dla tych produktów i aspektów produktów, w przypadku których występują znaczne bariery dla swobodnego przepływu na całym jednolitym rynku i których to barier nie można wyeliminować w inny sposób. W przypadku braku wspólnych przepisów UE lub gdy produkty są tylko częściowo objęte wspólnymi przepisami UE, państwa członkowskie w dalszym ciągu mogą swobodnie przyjmować krajowe przepisy techniczne określające wymogi, jakie produkty te muszą spełnić pod względem oznaczenia, kształtu, rozmiaru, etykietowania lub opakowania, itd. Niniejsza inicjatywa zapewnia, by, wykonując to działanie, państwa członkowskie zachowały zgodność z art. 34 i 36 TFUE, a w szczególności z zasadą wzajemnego uznawania.

• **Spójność z innymi politykami Unii**

Poniższe trwające/planowane inicjatywy na poziomie UE mają istotne znaczenie dla kwestii wzajemnego uznawania:

- a) jednolity portal cyfrowy¹⁶. Portal służy do poprawienia dostępności online, jakości i łatwości wyszukiwania informacji oraz usług wsparcia, a także procedur, które są istotne dla przedsiębiorstw i obywateli;
- b) plan działania na rzecz wzmocnienia systemu SOLVIT¹⁷.

¹⁴ http://ec.europa.eu/solvit/what-is-solvit/index_pl.htm

¹⁵ COM(2017) 255 final.

¹⁶ Wniosek COM(2017) 256 dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego zapewniającego dostęp do informacji, procedur, usług wsparcia i rozwiązywania problemów oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 1024/2012.

¹⁷ COM(2017) 255.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi art. 114 ust. 1 TFUE dotyczący ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego, w którym określono, że można przyjmować środki dotyczące zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Niniejsze rozporządzenie ma na celu ustanowienie przepisów i procedur służących zapewnieniu, by swobodny przepływ towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim odbywał się przy pełnym poszanowaniu zasady wzajemnego uznawania. Nie narusza ono autonomii regulacyjnej państw członkowskich w obszarze towarów niezharmonizowanych.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Zasada wzajemnego uznawania ma zastosowanie wyłącznie w sytuacjach transgranicznych, w których podmiot gospodarczy chciałby handlować w danym państwie członkowskim produktem, który został już wprowadzony legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. Samodzielne działania państw członkowskich nie są wystarczające, by rozwiązać problemy związane ze stosowaniem zasady wzajemnego uznawania na całym jednolitym rynku. Aby mogły one być skuteczne, podstawę stosowania zasady muszą stanowić wspólne rozwiązania, które będą stosowane jednakowo przez wszystkie organy krajowe. Wyłącznie takie wspólne procedury mogą zagwarantować stosowanie tej zasady przez organy krajowe w ten sam sposób, tym samym pozwalając przedsiębiorstwom na korzystanie z równego traktowania bez względu na to, w którym kraju usiłują one wprowadzić swój produkt do obrotu. Pozostawienie aspektów proceduralnych stosowania zasady wzajemnego uznawania poszczególnym państwom członkowskim osłabiłoby zasadę, rozkładając tryb funkcjonowania na 28 różnych i – być może – sprzecznych ze sobą procedur. W związku z powyższym działanie UE jest zarówno właściwe, jak i uzasadnione do celu zapewnienia skutecznego stosowania przedmiotowej zasady. UE ma obowiązek podejmować działania mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku towarów. Zgodnie z art. 26 ust. 2 TFUE rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami Traktatów. Zakaz stosowania środków o skutku równoważnym ograniczeniom ilościowym w przywozie towarów stanowi jedną z głównych zasad TFUE (art. 34–36).

• Proporcjonalność

Niniejszy wniosek pozwala na zachowanie odpowiedniej równowagi między niezależnością regulacyjną państw członkowskich w zakresie określania poziomu ochrony uznanego przez nie za niezbędny do realizacji uzasadnionych interesów publicznych, z jednej strony, a potrzebą usunięcia utrzymujących się przeszkód w swobodnym przepływie towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innych państwach członkowskich i podlegających przepisom art. 34–36 TFUE, z drugiej strony.

Środki przewidziane w niniejszym wniosku nie wykraczają poza to, co jest konieczne do rozwiązania stwierdzonych problemów i osiągnięcia wyznaczonych celów. Przewidywane koszty obciążające Komisję i państwa członkowskie uznano za dopuszczalne, przy czym zostaną one zrekomensowane oszczędnościami uzyskiwanymi przez przedsiębiorstwa i korzyściami dla przedsiębiorstw, konsumentów oraz państw członkowskich.

- **Wybór instrumentu**

Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi art. 114 TFUE. Zawiera on przepisy ukierunkowane na usprawnienie funkcjonowania jednolitego rynku towarów poprzez ustanowienie zasad i procedur obowiązujących właściwe organy państw członkowskich i przedsiębiorstwa, które posłużą do zapewnienia sprawnego swobodnego przepływu towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex post* / kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

W ramach oceny funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania w dziedzinie towarów, tj. zasady wzajemnego uznawania i rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania, przeanalizowano zakres, w jakim pierwotne cele wzajemnego uznawania zostały osiągnięte pod względem skuteczności, efektywności, adekwatności, spójności i europejskiej wartości dodanej. Z ustaleń wynika, że w dziedzinie towarów wzajemne uznawanie wciąż jest adekwatne i może potencjalnie przynieść UE wartość dodaną. Umożliwia ono wprowadzanie do obrotu w danych państwach członkowskich produktów, które zostały już wprowadzone legalnie do obrotu w innych państwach. Zasada wzajemnego uznawania nie funkcjonuje jednak prawidłowo. Większość przedsiębiorstw, które chcą sprzedawać produkty w innym państwie członkowskim, sprawdza przepisy mające zastosowanie w tym państwie członkowskim, i jeżeli przepisy te uniemożliwiają im sprzedawanie danego produktu, to nie powołują się oni na zasadę wzajemnego uznawania, lecz większość z nich dostosowuje dany produkt do tych przepisów. W przypadkach gdy przedsiębiorstwa usiłują powołać się na zasadę wzajemnego uznawania, organy krajowe często odmawiają tym produktom dostępu do rynku. Jeżeli chodzi o rozporządzenie przyjęte w celu ułatwienia stosowania zasady wzajemnego uznawania, z oceny – ogólnie rzecz biorąc – wynika, że zaledwie nieliczne podmioty gospodarcze uważają, iż od czasu wejścia w życie rozporządzenia łatwiej jest sprzedać produkty w innych państwach członkowskich. W umiarkowanym stopniu przyczyniło się ono do osiągnięcia wyznaczonych celów, głównie ze względu na fakt, że wymogi proceduralne, które nim wprowadzono, okazały się niewystarczające do zapewnienia łatwego, rzetelnego i przyjaznego dla użytkownika stosowania zasady wzajemnego uznawania. Miało ono również ograniczony wpływ na podnoszenie świadomości w zakresie zasady wzajemnego uznawania.

Skuteczność

Pomimo istnienia zasady i przyjęcia rozporządzenia swobodny przepływ towarów w obszarach niezharmonizowanych wciąż przysparza problemów, które wynikają głównie z braku świadomości i wiedzy, braku pewności prawa oraz braku zaufania i współpracy między organami krajowymi. Przedsiębiorstwa w dalszym ciągu napotykają trudności związane z dostępem do rynku, nawet jeżeli ich produkty zostały już wprowadzone legalnie do obrotu w innych państwach członkowskich. W związku z powyższym często dostosowują one swoje produkty lub rezygnują z wchodzenia na nowy rynek. Z konsultacji z zainteresowanymi stronami wynika, że poziom świadomości w zakresie wzajemnego uznawania wzrósł na przestrzeni lat, lecz w sposób niewystarczający. Wszystkie zainteresowane strony podzielają pogląd, że należy podnieść świadomość oraz że powinno to stanowić jeden z głównych priorytetów Komisji. W przypadku korzystania z zasady wzajemnego uznawania pewność prawa pozostaje główną przeszkodą dla swobodnego przepływu produktów niezharmonizowanych, a także jest jednym z głównych powodów, dla

których przedsiębiorstwa i organy krajowe mają niechętny stosunek do swobodnego przepływu. Jeżeli chodzi o współpracę administracyjną, z oceny wynika, że należy ją dalej pogłębiać, aby ułatwić stosowanie zasady wzajemnego uznawania.

Efektywność

Przeprowadzono konsultacje z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, aby ocenić, w jakim stopniu koszty powstałe w wyniku stosowania zasady i rozporządzenia są proporcjonalne do osiągniętych przez nie korzyści. Jeżeli chodzi o koszty, to rozporządzenie doprowadziło do powstania niewielkiej liczby kosztów ponoszonych przez organy krajowe: kosztów wdrożenia i funkcjonowania punktów kontaktowych ds. produktów (7 417–47 450 EUR w przeliczeniu na 1 EPC) oraz kosztów związanych z oceną produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim (420 000 EUR w jednym sektorze takim jak nawozy). Uznano, że koszty te są średniej wielkości. Główne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa wynikają raczej z nieprawidłowego stosowania wzajemnego uznawania. Przedsiębiorstwa muszą dostosowywać swoje produkty, ponawiać testy oraz procedury (1 000–150 000 EUR w przeliczeniu na jeden produkt i rynek) lub tracić korzyści (40 000–500 000 EUR w przeliczeniu na jeden produkt i rynek), ponieważ są zmuszone zrezygnować z wchodzenia na nowy rynek. Większość tych kosztów uznano za znaczne. Jeżeli chodzi o stosunek kosztów do korzyści, zdania są raczej podzielone. Chociaż organy krajowe ogólnie uważają, że koszty są proporcjonalne do korzyści, większość przedsiębiorstw twierdzi, że jest inaczej. Uważają one, że koszty są znaczne, natomiast korzyści nie odniesiono.

Spójność

Na podstawie przeprowadzonej oceny wydaje się, iż nie występują żadne sprzeczności między wzajemnym uznawaniem a pozostałymi politykami UE na rzecz ustanowienia rynku wewnętrznego i ułatwienia swobodnego przepływu towarów w UE. Zasada wzajemnego uznawania i rozporządzenie raczej uzupełniają szereg inicjatyw w tym obszarze, takich jak dyrektywa 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów¹⁸, dyrektywa (UE) 2015/1535 w sprawie „przejrzystości jednolitego rynku”, rozporządzenie (UE) nr 305/2011 w sprawie wyrobów budowlanych, sieć SOLVIT¹⁹ oraz prawodawstwo harmonizacyjne UE, a także są z nimi spójne.

Adekwatność

Wzajemne uznawanie jest ukierunkowane na osiągnięcie głębokiej integracji rynkowej, przy jednoczesnym poszanowaniu różnorodności i autonomii regulacyjnej państw członkowskich. Postrzega się je jako rozwiązanie alternatywne dla harmonizacji, dopuszczające autonomię regulacyjną, gdy harmonizacja nie jest konieczna, uzasadniona i proporcjonalna. Ponadto wzajemne uznawanie ma szczególne znaczenie dla wspierania innowacyjności. W obszarze nowych produktów innowacyjnych nie ma żadnych zharmonizowanych przepisów europejskich, a przedsiębiorstwa muszą opierać się na istniejących przepisach/normach na poziomie krajowym lub nawet funkcjonować wobec braku takich przepisów. Wzajemne uznawanie stanowi jedyną alternatywę dla przedsiębiorstw, które chcą wprowadzić do obrotu swoje nowe/innowacyjne produkty w innych państwach członkowskich.

Europejska wartość dodana

¹⁸ Dz.U. L 1 z 15.1.2002.

¹⁹ http://ec.europa.eu/solvit/what-is-solvit/index_pl.htm

Z oceny wynika, że zainteresowane strony zasadniczo zgadzały się w kwestii tego, że wzajemne uznawanie przynosi wartość dodaną dla UE. Umożliwia ono wprowadzanie do obrotu w danych państwach członkowskich produktów, które zostały już wprowadzone legalnie do obrotu w innych państwach, pozwalając jednocześnie na zachowanie autonomii regulacyjnej i różnorodności państw członkowskich. Powszechnie uznano, że wyznaczone w jego ramach cele można osiągnąć jedynie poprzez działania na poziomie UE. W czasie całego procesu konsultacji zainteresowane strony były niemal jednomyślne co do konieczności dysponowania unijnym instrumentem prawnym pozwalającym na osiągnięcie celu, jakim jest powszechniejsze i lepsze stosowanie zasady wzajemnego uznawania.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Podczas ostatnich posiedzeń, które miały miejsce w dniu 2 grudnia 2015 r. i w dniu 25 października 2016 r., członków komitetu konsultacyjnego ds. wzajemnego uznawania poproszono o przedstawienie informacji zwrotnych. Część przedstawicieli nie była przekonana co do tego, że pełna rewizja rozporządzenia przyniesie korzyści, natomiast wszyscy byli zgodni, że należy wprowadzić pewne dostosowania oraz że wiele problemów można rozwiązać za pomocą środków prawa miękkiego.

Konsultacje publiczne we wszystkich językach urzędowych UE opublikowano na stronie internetowej poświęconej konsultacjom obsługiwanej przez portal *Europa*. Konsultacje trwały w okresie od czerwca do września 2016 r. Podczas konsultacji publicznych otrzymano **153** odpowiedzi. Licznie reprezentowane były przedsiębiorstwa (91), a kolejnymi grupami pod względem reprezentacji były organy państw członkowskich (45) i obywatele (17). Wyniki konsultacji pokazują, że – pomimo wskazanego wysokiego poziomu świadomości w zakresie wzajemnego uznawania – większość respondentów uważa, iż nadal konieczne są działania na rzecz podnoszenia świadomości. Jeżeli chodzi o przeszkody dla funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania, jako największą z nich przedsiębiorstwa wskazały brak szybkich środków zaskarżenia pozwalających odwołać się od decyzji krajowych odmawiających dostępu do rynku, a w następnej kolejności – niewystarczającą komunikację między organami. Jeżeli chodzi o priorytety Komisji w odniesieniu do wzajemnego uznawania, przedsiębiorstwa za najwyższy priorytet uznały potrzebę wprowadzenia skutecznych środków zaskarżenia, natomiast państwa członkowskie i obywatele opowiedzieli się za zwiększaniem świadomości w zakresie wzajemnego uznawania.

Uzupełnienie konsultacji publicznych stanowiła konferencja zainteresowanych stron zorganizowana przez Komisję w dniu 17 czerwca 2016 r. Wydarzenie to miało na celu wskazanie najważniejszych problemów związanych z funkcjonowaniem zasady wzajemnego uznawania oraz określenie możliwych dalszych działań. W wydarzeniu wzięło udział 144 uczestników reprezentujących przedsiębiorstwa (62), organy krajowe (60) i inne podmioty (22), takie jak organizacje konsumenckie, przedstawiciele związków zawodowych. Ogólnie rzecz biorąc, uczestnicy poparli potrzebę poprawy funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania i zwiększenia pewności prawa w odniesieniu do stosowania zasady wzajemnego uznawania.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

W latach 2014–2016 Komisja lub zewnętrznymi wykonawcami przeprowadzili szereg ankiet, konsultacji i badań, które stanowią solidną podstawę wiedzy eksperckiej.

Funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania poddano zewnętrznej ocenie, którą przeprowadzono między w latach 2014–2015. Skalę problemu oraz wpływ poszczególnych wariantów przewidzianych przez Komisję poddano badaniu, które przeprowadzono w latach 2016–2017.

- **Ocena skutków**

W ramach przygotowań związanych z niniejszą inicjatywą przeprowadzono ocenę skutków. Wynika z niej, że produkty, które podlegają zasadzie wzajemnego uznawania, w mniejszym stopniu są przedmiotem wymiany handlowej. Z porównania wartości wywozu wewnątrzunijnego ze spożyciem krajowym wynika, że w przypadku produktów zharmonizowanych wartość wewnątrzunijnego wywozu wynosi 55 % spożycia krajowego, natomiast w przypadku towarów niezharmonizowanych i częściowo zharmonizowanych wynosi ona zaledwie 35 %. Sytuacja ta spowodowana jest przez przeszkody napotymane przez przedsiębiorstwa, które usiłują wprowadzić swoje produkty do obrotu, stosując zasadę wzajemnego uznawania. Przedsiębiorstwa ponoszą wysokie koszty finansowe spowodowane brakiem wzajemnego uznawania. Na przykład konieczność dostosowania produktów do mających zastosowanie przepisów krajowych – w przypadku gdy albo odmówiono zastosowania zasady wzajemnego uznawania, albo gdy zasady tej nie stosuje się do wejścia na rynek – wiąże się z kosztami szacowanymi na 1 000–150 000 EUR w przeliczeniu na jeden produkt i jeden rynek. Wysokość utraconych korzyści, tj. rezygnowania przez przedsiębiorstwa z wejścia na rynek ze względu na odmienne przepisy krajowe, które wymagają dostosowania produktów, oszacowano średnio na 10 000–500 000 EUR w przeliczeniu na jeden produkt i jeden rynek. W ramach badania przeprowadzonego na potrzeby Parlamentu Europejskiego²⁰ usiłowano oszacować skalę wpływu wywieranego przez bariery pozataryfowe na handel na rynku wewnętrznym. Stwierdzono, że zniesienie takich barier może doprowadzić do wzrostu wartości handlu wewnątrzunijnego o ponad 100 mld EUR rocznie. Ponadto w latach 2008–2014 około 0,89 mln przedsiębiorstw prowadziło działalność w sektorach niezharmonizowanych, stanowiąc ponad 50 % łącznej liczby przedsiębiorstw prowadzących działalność w sektorze gospodarki produkcyjnej. Około 87 % przedsiębiorstw stanowiły mikroprzedsiębiorstwa. Według sprawozdania Komisji na temat konkurencyjności z 2014 r. zaledwie 14 % MŚP – w porównaniu z 85,4 % dużych przedsiębiorstw produkcyjnych – prowadzi handel transgraniczny w UE.

W dniu 7 kwietnia 2017 r. ocena skutków uzyskała opinię pozytywną wystawioną przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej. Rada stwierdziła, że sprawozdanie stanowi co do zasady dobre ujęcie tematu, i zaleciła – w ramach dalszej poprawy – aby lepiej wyjaśnić wybór wariantów i sposób, w jaki funkcjonowałyby one w praktyce. Ponadto w sprawozdaniu należy sformułować bardziej przejrzyste wnioski dotyczące stopnia, w jakim przewidywany wynik przeglądu wpłynie na funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania w praktyce oraz przyczyni się do prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Należy też lepiej ocenić potencjał w zakresie uproszczenia procedur administracyjnych i ograniczenia obciążeń. Zalecenia, które zawarto w tej pozytywnej opinii, zostały uwzględnione w sprawozdaniu. W szczególności lepiej wyjaśniono poszczególne warianty i sposób, w jaki oddziałują na siebie. W sprawozdaniu bardziej szczegółowo omówiono sposób funkcjonowania tych wariantów w praktyce, koncentrując się na wpływie preferowanego wariantu na rynek. W sprawozdaniu również lepiej wyjaśniono kwestię tego, w jaki sposób obecne obciążenia regulacyjne wynikają z nieprawidłowego funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania, a także jasno wskazano, jak preferowane warianty przyczynią się do zmniejszenia tych obciążeń. Streszczenie oraz pozytywną opinię Rady ds. Kontroli Regulacyjnej udostępniono pod adresem: XXXXX.

Oprócz wariantu 1 (*status quo*) w ocenie skutków znalazły się następujące spośród proponowanych wariantów polityki:

²⁰

The Cost of Non-Europe in the Single Market, „Cecchini Revisited”, An overview of the potential economic gains from further completion of the European Single Market, CoNE 1/2014.
[http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2014/510981/EPRS_STU\(2014\)510981_REV1_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2014/510981/EPRS_STU(2014)510981_REV1_EN.pdf)

Wariant 2 – Prawo miękkie mające na celu usprawnienie funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania (podnoszenie świadomości, szkolenia, wymiana urzędników, itd.).

Wariant 3 – Minimalne zmiany legislacyjne rozporządzenia (WE) nr 764/2008 (przejrzystość decyzji administracyjnych, wykorzystywanie norm UE, zwiększona rola punktów kontaktowych ds. produktów).

Wariant 4 – Kompleksowe zmiany legislacyjne rozporządzenia (WE) nr 764/2008 (dobrowolne oświadczenie o wzajemnym uznawaniu, mechanizm rozwiązywania problemów, wzmocnienie punktów kontaktowych ds. produktów i zwiększenie współpracy).

Wariant 5 – Dobrowolne uprzednie wydanie zezwolenia na wprowadzenie do obrotu.

Na wczesnym etapie odrzucono wariant odnoszący się do uchylecia rozporządzenia i wariant, w którym proponuje się wprowadzenie dalszych środków harmonizujących w odniesieniu do szczegółowych wymogów podstawowych obejmujących określone aspekty produktów, jak również propozycję wprowadzenia oświadczenia osoby trzeciej o zgodności.

Preferowanym wariantem jest wariant 4 (kompleksowe zmiany legislacyjne rozporządzenia (WE) nr 764/2008) uzupełniony wariantem 2 (środki prawa miękkiego).

Wszystkie zainteresowane strony poparły wariant 2 (środki prawa miękkiego), lecz uznały, że będzie on skuteczny wyłącznie w przypadku, gdy zostanie uzupełniony o inne kompleksowe narzędzia.

Państwa członkowskie i podmioty gospodarcze uznały, że wariant 3 (minimalne zmiany legislacyjne rozporządzenia) może być skuteczny, choć w mniejszym stopniu niż inne warianty.

Wariant 4 uznano za najskuteczniejszy do osiągnięcia celów polityki i do ograniczenia kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwa.

Zainteresowane podmioty zgadzały się do tego, że zastosowanie wariantu 5 (dobrowolne uprzednie wydanie zezwolenia) nie pozwoli usunąć istniejących przeszkód dla wzajemnego uznawania. Zastosowanie tego wariantu doprowadziłoby przede wszystkim do powstania kosztów. Przykładowo oceniono, że w sektorze produktów biobójczych koszty administracyjne związane z tą procedurą wynosiłyby 18–20 mln EUR rocznie.

Ze względu na złożony charakter i różnorodność produktów, które objęto zakresem stosowania zasady wzajemnego uznawania, bardzo trudno jest dokonać oceny ilościowej korzyści. Zastosowanie wariantu 4 połączonego z wariantem 2 pozwoliłoby zwiększyć świadomość i wiedzę w zakresie wzajemnego uznawania, jednocześnie zapewniając pewność prawa w zakresie stosowania tej zasady i usprawniając współpracę administracyjną między państwami członkowskimi. Nie tylko więcej podmiotów gospodarczych uświadomiłoby sobie, że istnieje możliwość wejścia na nowe rynki bez wprowadzania dodatkowych zmian do swoich produktów, lecz również podmioty świadome istnienia zasady wzajemnego uznawania i niechętnie z niej korzystające odzyskałyby zaufanie do systemu. W szczególności ułatwiłoby to wprowadzanie do obrotu produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innych państwach członkowskich poprzez nadanie kształtu rozmowom na temat możliwości wprowadzenia produktu do obrotu w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i usprawnienie przebiegu tych rozmów, a także poprzez ograniczenie ryzyka odmowy dostępu do rynku. W znacznym stopniu ograniczyłoby to koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa w związku z uzyskiwaniem informacji, dostosowaniem, opóźnionym wejściem na rynek i utratą korzyści. Państwa członkowskie również skorzystałyby z tego połączenia wariantów, ponieważ stworzono by zachęty do spójniejszego i prawidłowego stosowania zasady

wzajemnego uznawania. Zasadnicze zniesienie barier handlowych (zob. powyżej) może doprowadzić do wzrostu handlu wewnątrzunijnego o ponad 100 mld EUR rocznie.

Podobnie bardzo trudno jest dokonać oceny ilościowej kosztów preferowanych wariantów. Koszty dla podmiotów gospodarczych uznaje się za minimalne i ma to zastosowanie również do dobrowolnych oświadczeń o wzajemnym uznawaniu, w przypadku których oszacowano, że koszty oznaczałyby minimalną pracę administracyjną (wypełnienie oświadczenia zajęłoby podmiotowi gospodarczemu średnio 20 minut). Państwa członkowskie oraz Komisja poniosłyby niektóre niezbędne koszty, które można oszacować następująco: wariant zastosowania prawa miękkiego wiąże się z kosztami związanymi z organizacją i koordynacją wydarzeń służących podnoszeniu świadomości oraz szkoleń (500 000 EUR), a także kosztami związanymi z programem wymiany urzędników (100 000 EUR). Mechanizm rozwiązywania problemów wiąże się ze zwiększonym nakładem pracy Komisji, tzn. pracowników zajmujących się odwołaniami (3–4 dodatkowe EPC). Zwiększenie współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi również wiąże się z określonymi kosztami, które szacuje się na 1 200 000 mln EUR rocznie.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Inicjatywę powiązano z programem REFIT ze względu na skutki, jakie nieprawidłowe funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania wywiera na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. W ocenie przeanalizowano możliwe sposoby ograniczenia obciążeń regulacyjnych. Stwierdzono, że fakt, iż zasada wzajemnego uznawania nie funkcjonuje w sposób prawidłowy, stanowi faktycznie obciążenie regulacyjne pociągające za sobą bariery utrudniające handel. W związku z powyższym wszelkie wysiłki na rzecz usprawnienia funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania doprowadzą do uproszczeń dla przedsiębiorstw, takich jak łatwiejszy dostęp do nowych rynków. Wprowadzenie dobrowolnych oświadczeń o wzajemnym uznawaniu w znacznym stopniu wpłynie na ograniczenie obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych. Usprawnienie procedur uzyskiwania dostępu do rynku i porozumiewania się z organami krajowymi ułatwi dostęp do rynku i w związku z tym ograniczy koszty ponoszone przez podmioty gospodarcze. Ponadto lepsza współpraca i komunikacja między organami zwiększy zaufanie i tym samym ograniczy opóźnienia występujące przy dokonywaniu oceny towarów na rynku.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek wiąże się z koniecznością posiadania zasobów ludzkich i administracyjnych, a także środków operacyjnych, jak podkreślono w ocenie skutków finansowych.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Co pięć lat Komisja będzie przeprowadzać ocenę rozporządzenia i przedkładać sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu ocenie poddane zostanie funkcjonowanie rozporządzenia i zasady wzajemnego uznawania – w stosowanych przypadkach – w oparciu o kryteria skuteczności, efektywności, adekwatności, spójności i europejskiej wartości dodanej, a także wpływ tych instrumentów na swobodny przepływ towarów i na wewnętrzny rynek towarów w oparciu o informacje zwrotne uzyskane od zainteresowanych stron, w tym odpowiednie informacje od państw członkowskich. Uwzględnione zostaną konkretne wskaźniki umożliwiające przeprowadzenie oceny skutków rozporządzenia, takie jak liczba zgłoszeń przesłanych przez właściwe organy za pośrednictwem systemu wsparcia informacyjnego i komunikacyjnego, tempo stosowanych

procedur lub liczba dokonanych wymian informacji między właściwymi organami a punktami kontaktowymi ds. produktów.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 określono przedmiot rozporządzenia, którym jest ustanowienie przepisów i procedur mających na celu zapewnienie prawa do swobodnego przepływu towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.

W art. 2 określono zakres stosowania rozporządzenia.

Art. 3 zawiera definicje istotne dla rozporządzenia.

W art. 4 ustanowiono oświadczenie o wzajemnym uznawaniu, które podmioty gospodarcze mogą dobrowolnie stosować, aby ułatwić wykazanie, że produkt został wprowadzony legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. W artykule tym określono warunki, które takie oświadczenie musi spełnić, i jasno wskazano, że można je dostarczyć przez internet.

W art. 5 wprowadzono procedurę, którą właściwe organy państw członkowskich mają stosować, dokonując oceny tego, czy towary wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim można wprowadzić do obrotu na ich terytorium, stosując zasadę wzajemnego uznawania.

Art. 6 zawiera wymogi dotyczące tymczasowego zawieszenia towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim w przypadku, gdy towary takie stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa lub są sprzeczne z moralnością publiczną lub bezpieczeństwem publicznym.

Art. 7 pozwala uniknąć wielokrotnego powiadamiania Komisji w przypadku, gdy decyzja administracyjna, o której należy powiadomić Komisję, stanowi również środek objęty zakresem systemu RAPEX.

W art. 8 wprowadzono mechanizm rozwiązywania problemów w zakresie wzajemnego uznawania, który umożliwia podmiotom gospodarczym zaskarżenie decyzji administracyjnej odmawiającej dostępu do rynku lub ograniczającej ten dostęp poprzez przekazanie jej w pierwszej kolejności do sieci SOLVIT. Na wniosek właściwego centrum SOLVIT taka decyzja administracyjna staje się przedmiotem oceny Komisji.

W art. 9 określono zadania punktów kontaktowych ds. produktów.

W art. 10 ustalono ramy współpracy administracyjnej między właściwymi organami.

W art. 11 przewidziano narzędzie informatyczne, z którego należy korzystać do celów komunikacji i wymiany informacji między właściwymi organami państw członkowskich oraz między właściwymi organami państw członkowskich a Komisją.

Art. 12 dotyczy finansowania działań wspierających wdrażanie niniejszego rozporządzenia.

W art. 13 wyjaśniono, w jaki sposób chronione będą interesy finansowe Unii.

W art. 14 zobowiązano Komisję do składania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie okresowych sprawozdań na temat funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania, w tym funkcjonowania niniejszego rozporządzenia.

Art. 15 dotyczy powołania komitetu i uprawnień wykonawczych przekazanych Komisji w niniejszym rozporządzeniu.

W art. 16 uchyla się rozporządzenie (WE) nr 764/2008.

Art. 17 dotyczy wejścia w życie i stosowania niniejszego rozporządzenia.

W załączniku zapewniono standardowy wzór oświadczenia o wzajemnym uznawaniu.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**w sprawie wzajemnego uznawania towarów wprowadzonych legalnie do obrotu
w innym państwie członkowskim**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²¹, stanowiąc
zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym swobodny przepływ towarów jest zapewniony zgodnie z postanowieniami traktatów. Ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między państwami członkowskimi. Zakaz ten obejmuje wszelkie środki krajowe, które mogą – bezpośrednio lub pośrednio – zakłócić wewnątrzunijny handel towarami. Swobodny przepływ towarów zapewnia się na rynku wewnętrznym poprzez harmonizację przepisów na poziomie Unii, określając wspólne wymogi w zakresie wprowadzania do obrotu określonych towarów lub – w przypadku towarów lub wobec aspektów towarów nieobjętych zakresem przepisów harmonizacyjnych Unii – poprzez stosowanie zasady wzajemnego uznawania.
- (2) Przeszkody dla swobodnego przepływu towarów mogą zostać utworzone niezgodnie z prawem, jeżeli – wobec braku przepisów harmonizacyjnych Unii obejmujących swoim zakresem towary lub określone aspekty towarów – właściwy organ państwa członkowskiego stosuje w odniesieniu do towarów tego rodzaju wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim przepisy krajowe, w których przewidziano, że towary te mają spełniać określone wymogi techniczne, na przykład wymogi dotyczące oznaczenia, formy, rozmiaru, masy, składu, prezentacji, etykietowania lub opakowania. Stosowanie takich przepisów do towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim mogłoby być sprzeczne z postanowieniami art. 34 i 36 Traktatu, nawet jeżeli przepisy takie mają zastosowanie bez wyjątku do wszystkich towarów.
- (3) Zasada wzajemnego uznawania wynika z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Zgodnie z tą zasadą państwa członkowskie nie mogą zakazać sprzedaży na swoich terytoriach towarów, które wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, nawet jeśli towary wyprodukowano lub

21

Dz.U. C ... z ..., s. ...

wytworzono zgodnie z innymi przepisami technicznymi. Zasada ta nie ma jednak charakteru bezwzględneho. Państwa członkowskie mogą sprzeciwić się wprowadzaniu do obrotu towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie, jeżeli takie ograniczenia – które w każdym wypadku są proporcjonalne do wyznaczonego celu – są uzasadnione względami określonymi w art. 36 Traktatu lub innym nadrzędnym interesem publicznym.

- (4) Pojęcie „nadrzędnego interesu publicznego” wywodzi się z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości związanego z art. 34 i 36 Traktatu. Pojęcie to obejmuje m.in. skuteczność nadzoru podatkowego, uczciwość transakcji handlowych, ochronę konsumentów, ochronę środowiska, utrzymanie różnicowania prasy oraz ryzyko poważnego naruszenia równowagi finansowej systemu zabezpieczeń społecznych. W przypadku występowania prawnie uzasadnionych różnic między państwami członkowskimi takie nadrzędne względy mogą uzasadniać zastosowanie przez właściwe organy przepisów krajowych. Decyzje takie muszą być jednak należyście uzasadnione, a zasady proporcjonalności należy zawsze przestrzegać, zwracając uwagę na to, czy właściwe organy istotnie podjęły możliwie najmniej restrykcyjną decyzję. Ponadto – w przypadku towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim – podstawą decyzji administracyjnych ograniczających dostęp do rynku lub odmawiających takiego dostępu nie może być wyłącznie fakt, że towary będące przedmiotem oceny spełniają uzasadniony cel publiczny państwa członkowskiego w sposób odmienny od tego, w jaki sposób cel ten spełniają towary krajowe w tym państwie członkowskim.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 764/2008²² przyjęto w celu ułatwienia stosowania zasady wzajemnego uznawania, ustanawiając procedury minimalizujące prawdopodobieństwo utworzenia niezgodnych z prawem przeszkód dla swobodnego przepływu towarów, które już wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. Pomimo przyjęcia wspomnianego rozporządzenia nadal występują liczne problemy związane ze stosowaniem zasady wzajemnego uznawania. Z oceny przeprowadzonej w latach 2014–2016 wynika, że zasada nie funkcjonuje tak, jak powinna, oraz że rozporządzenie (WE) nr 764/2008 wywarło ograniczony wpływ na ułatwienie jej stosowania. Narzędzia i gwarancje proceduralne wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 764/2008 nie umożliwiły osiągnięcia przyświecającego im celu, jakim jest usprawnienie stosowania zasady wzajemnego uznawania. Na przykład tylko nieliczne podmioty gospodarcze wiedzą o istnieniu sieci punktów kontaktowych ds. produktów, którą wprowadzono w celu udzielania podmiotom gospodarczym informacji na temat mających zastosowanie przepisów krajowych i na temat stosowania zasady wzajemnego uznawania, lub z niej korzystają. Organy krajowe nie współpracowały w ramach sieci w sposób wystarczający. Rzadko przestrzega się wymogu powiadamiania o decyzjach administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających taki dostęp. W związku z powyższym przeszkody dla swobodnego przepływu towarów na rynku wewnętrznym nadal się utrzymują.
- (6) W grudniu 2013 r. w konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku przyjętych przez Radę ds. Konkurencyjności zauważono, że poprawa ramowych warunków dla przedsiębiorstw i konsumentów na jednolitym rynku wymaga odpowiedniego stosowania wszystkich właściwych instrumentów, w tym wzajemnego uznawania. Rada wezwała Komisję do zgłaszania przypadków, w których funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania wciąż jest nieodpowiednie lub problematyczne. W swoich

²²

Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 21.

konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku z lutego 2015 r. Rada ds. Konkurencyjności ponagliła Komisję, by podjęła kroki na rzecz zapewnienia skutecznego funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania oraz by przedstawiła propozycje osiągnięcia tego celu.

- (7) W rozporządzeniu (WE) nr 764/2008 występuje szereg niedociągnięć, w związku z czym należy dokonać jego przeglądu i je wzmocnić. Dla zapewnienia jasności rozporządzenie (WE) nr 764/2008 należy zastąpić niniejszym rozporządzeniem. W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić jasne procedury zapewniające swobodny przepływ towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz zapewniające, aby swobodny przepływ mógł zostać ograniczony jedynie w przypadku, gdy państwa członkowskie mają w tym względzie uzasadniony interes publiczny, a ograniczenie jest proporcjonalne. Zapewni to przestrzeganie istniejących praw i obowiązków wynikających z zasady wzajemnego uznawania zarówno przez podmioty gospodarcze, jak i przez organy krajowe.
- (8) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostać bez uszczerbku dla dalszej harmonizacji warunków wprowadzania towarów do obrotu, w stosownych przypadkach, w celu usprawnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (9) Bariery handlowe mogą również być wynikiem stosowania innych rodzajów środków wchodzących w zakres zastosowania art. 34 i 36 Traktatu. Środki te mogą obejmować na przykład specyfikacje techniczne opracowane na potrzeby procedur udzielania zamówień publicznych lub wymogi stosowania języków urzędowych w państwach członkowskich. Środki takie nie powinny jednak stanowić krajowych przepisów technicznych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia i nie powinny wchodzić w zakres jego zastosowania.
- (10) W państwach członkowskich krajowym przepisom technicznym nadaje się niekiedy skuteczność, stosując procedurę uprzedniego wydawania zezwoleń, zgodnie z którą wprowadzenie towarów do obrotu w danym państwie wymaga uprzedniego uzyskania formalnego zezwolenia od właściwego organu. Samo istnienie procedury uprzedniego wydawania zezwoleń ogranicza swobodny przepływ towarów. W związku z tym, aby taka procedura była uzasadniona w świetle podstawowej zasady, jaką jest swobodny przepływ towarów na rynku wewnętrznym, musi ona służyć osiągnięciu uznanego przez prawo Unii celu leżącego w interesie publicznym oraz musi być proporcjonalna i niedyskryminująca. Zgodność takiej procedury z prawem Unii ocenia się w świetle uwag zawartych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia należy zatem wyłączyć decyzje administracyjne odmawiające dostępu do rynku lub ograniczające taki dostęp wydane wyłącznie w oparciu o fakt, że towary nie posiadają ważnego uprzedniego zezwolenia. W przypadku gdy złożono wniosek o obowiązkowe uprzednie wydanie zezwolenia dotyczącego towarów, wszelkie planowane decyzje administracyjne o odrzuceniu tego wniosku na podstawie przepisu technicznego mającego zastosowanie w danym państwie członkowskim należy jednak wydawać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, tak by wnioskodawca mógł skorzystać z ochrony proceduralnej przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.
- (11) Należy wyjaśnić, że wśród rodzajów towarów objętych zakresem niniejszego rozporządzenia znajdują się produkty rolne. Przez określenie „produkty rolne” rozumie się również produkty pochodzące z rybołówstwa, jak przewidziano w art. 38 ust. 1 Traktatu.

- (12) Należy doprecyzować, że pojęcie „producent” obejmuje nie tylko wytwórcę towarów, lecz również osobę, która przedstawia się jako producent towarów takich jak produkty rolne, które nie zostały otrzymane w procesie wytwarzania.
- (13) Z zakresu zastosowania niniejszego rozporządzenia należy wyłączyć decyzje sądów lub trybunałów krajowych oceniające zgodność z prawem przypadków, w których – ze względu na zastosowanie krajowego przepisu technicznego – towarom wprowadzonym legalnie do obrotu w jednym państwie członkowskim odmówiono dostępu do rynku w innym państwie członkowskim, oraz decyzje krajowych sądów lub trybunałów, na mocy których nałożono kary.
- (14) Aby skorzystać z zasady wzajemnego uznawania, towary muszą zostać wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. Należy doprecyzować, że aby uznać towary za wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, towary muszą zachować zgodność z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w danym państwie członkowskim i muszą zostać udostępnione użytkownikom końcowym w tym państwie członkowskim.
- (15) Dowody wymagane do wykazania, że towary wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, różnią się w poszczególnych państwach członkowskich. Powoduje to niepotrzebne obciążenia, opóźnienia i dodatkowe koszty, które ponoszą podmioty gospodarcze, a także uniemożliwia organom krajowym uzyskanie informacji potrzebnych do przeprowadzenia oceny towarów w odpowiednim czasie. Może to stanowić przeszkodę dla stosowania zasady wzajemnego uznawania. Koniecznie należy zatem ułatwić podmiotom gospodarczym wykazanie, że ich towary zostały wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim. Podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość skorzystania z procedury oświadczenia własnego, które powinno zapewnić właściwym organom wszelkie potrzebne informacje na temat towarów i na temat ich zgodności z przepisami mającymi zastosowanie w danym innym państwie członkowskim. Korzystanie z oświadczenia nie wyklucza wydania przez organy krajowe decyzji o ograniczeniu dostępu do rynku, pod warunkiem że taka decyzja jest proporcjonalna i nie narusza zasady wzajemnego uznawania i przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (16) Producent lub przedstawiciel producenta powinien być odpowiedzialny za podanie informacji w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu, ponieważ to producent najlepiej zna towary. Informacje o tym, że towary udostępnia się użytkownikom końcowym w danym państwie członkowskim, mogą być jednak w posiadaniu importera lub dystrybutora, a nie faktycznego producenta. W związku z powyższym powinno być dopuszczalne, aby inny podmiot gospodarczy uzupełniał te informacje zamiast producenta.
- (17) Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu powinno nadal zawierać dokładne i kompletne informacje o towarach w dowolnym momencie w przyszłości. Oświadczenie należy zatem stale aktualizować w niezbędnym zakresie, aby odzwierciedlało zmiany, na przykład zmiany odpowiednich przepisów technicznych.
- (18) W celu zapewnienia, by informacje umieszczane w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu były wyczerpujące, należy określić zharmonizowaną strukturę takich deklaracji na użytek podmiotów gospodarczych, które zamierzają złożyć takie oświadczenia.

- (19) Należy zapewnić, by oświadczenia o wzajemnym uznawaniu były uzupełniane zgodnie z prawdą i właściwie. Koniecznie należy zatem nałożyć na podmioty gospodarcze odpowiedzialność za informacje zawarte w oświadczeniu.
- (20) Aby zwiększyć efektywność i konkurencyjność przedsiębiorstw, które prowadzą działalność w obszarze nieharmonizowanym, należy umożliwić korzystanie z nowych technologii informacyjnych w celu ułatwienia składania oświadczeń o wzajemnym uznawaniu. W związku z powyższym podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość udostępniania swojego oświadczenia przez internet.
- (21) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć również zastosowanie do towarów, w przypadku których jedynie część aspektów objęto prawodawstwem harmonizacyjnym Unii. W przypadku gdy w prawodawstwie harmonizacyjnym Unii nałożono na podmioty gospodarcze obowiązek sporządzenia deklaracji zgodności UE w celu wykazania zgodności z tym prawodawstwem, należy umożliwić włączenie informacji zawartych w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem do wspomnianej deklaracji zgodności UE.
- (22) Jeżeli producenci zdecydują się nie korzystać z mechanizmu oświadczenia o wzajemnym uznawaniu, to na państwie członkowskim spoczywa obowiązek zwrócenia się o informacje, które uzna za konieczne do przeprowadzenia oceny towarów, z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności.
- (23) W dyrektywie (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady wymaga się od państw członkowskich informowania Komisji i pozostałych państw członkowskich o wszelkich projektach krajowych przepisów technicznych dotyczących wszelkich produktów, w tym produktów rolnych i produktów rybnych, oraz uzasadnienia konieczności przyjęcia takich przepisów. Po przyjęciu takiego krajowego przepisu technicznego niezbędne jest jednak zapewnienie prawidłowego stosowania zasady wzajemnego uznawania do konkretnych towarów w poszczególnych przypadkach. W niniejszym rozporządzeniu należy ustanowić procedury dotyczące stosowania zasady wzajemnego uznawania w poszczególnych przypadkach, na przykład nakładając na państwa członkowskie obowiązek wskazania krajowych przepisów technicznych stanowiących podstawę decyzji administracyjnej i względu uzasadnionego interesu publicznego, którym uzasadniono decyzję administracyjną. Wymogiem tym nie zobowiązuje się jednak państw członkowskich do uzasadniania samego krajowego przepisu technicznego, lecz raczej do uzasadnienia zastosowania tego krajowego przepisu technicznego w odniesieniu do produktu wprowadzonego legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.
- (24) Ponieważ decyzje odmawiające dostępu do rynku lub ograniczające taki dostęp wydane w odniesieniu do towarów już wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim powinny stanowić wyjątek od podstawowej zasady swobodnego przepływu towarów, należy ustanowić przejrzystą procedurę pozwalającą zapewnić zgodność takich decyzji z istniejącymi zobowiązaniami wynikającymi z zasady wzajemnego uznawania. Procedura taka zapewnia proporcjonalność podejmowanych decyzji oraz poszanowanie zasady wzajemnego uznawania i przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (25) Chociaż właściwy organ ocenia towary przed podjęciem decyzji, czy powinien odmówić dostępu do rynku lub go ograniczyć, nie powinien mieć on możliwości wydawania decyzji zawieszających dostęp do rynku, z wyjątkiem sytuacji, w których szybka interwencja jest wymagana, aby uniknąć zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa użytkowników lub aby uniemożliwić udostępnianie towarów

w przypadku, gdy udostępnianie takich towarów jest zasadniczo zakazane ze względu na moralność publiczną lub bezpieczeństwo publiczne, w tym na przykład w celu zapobiegania przestępczości.

- (26) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008²³ ustanowiono system akredytacji, który zapewnia wzajemną akceptację poziomu kompetencji jednostek oceniających zgodność. W związku z tym właściwe organy państw członkowskich nie powinny odmawiać uznania sprawozdań z badań i certyfikatów wydanych przez akredytowaną jednostkę oceniającą zgodność ze względu na kompetencje tej jednostki. Ponadto, aby w jak największym stopniu uniknąć powielania badań i procedur przeprowadzonych już w innym państwie członkowskim, państwa członkowskie powinny również akceptować sprawozdania z badań i certyfikaty wydane przez inne jednostki oceniające zgodność zgodnie z prawem Unii. Właściwe organy powinny mieć obowiązek należytego uwzględniania treści przedłożonych sprawozdań z badań lub certyfikatów.
- (27) W dyrektywie 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁴ wskazano, że do obrotu można wprowadzać wyłącznie produkty bezpieczne, i nałożono na producentów, importerów i dystrybutorów zobowiązania odnoszące się do bezpieczeństwa produktów. W dyrektywie tej upoważniono organy do wprowadzania zakazu dotyczącego wszelkich niebezpiecznych produktów ze skutkiem natychmiastowym lub do wprowadzenia – w okresie koniecznym do przeprowadzenia rozmaitych ocen, sprawdzeń i kontroli bezpieczeństwa – tymczasowego zakazu dotyczącego produktu, który mógłby być niebezpieczny. Opisano w niej również procedury stosowania przez organy właściwych środków, takich jak te, o których mowa w art. 8 ust. 1 lit. b)–f) tej dyrektywy, w przypadku produktów stanowiących zagrożenie, a także ustanowiono obowiązek powiadamiania o tych środkach Komisji i pozostałych państw członkowskich. W związku z powyższym właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania wspomnianej dyrektywy, a w szczególności przepisów zawartych w art. 8 ust. 1 lit. d)–f) i art. 8 ust. 3 przedmiotowej dyrektywy.
- (28) Rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady²⁵ ustanowiono m.in. system wczesnego ostrzegania w celu powiadamiania o bezpośrednim lub pośrednim niebezpieczeństwie grożącym zdrowiu ludzkiemu, pochodzącym z żywności lub pasz. Rozporządzenie to nakłada na państwa członkowskie obowiązek niezwłocznego powiadamiania Komisji w ramach systemu wczesnego ostrzegania o każdym przyjętym przez nie środku, którego celem jest ograniczenie wprowadzania do obrotu, wycofanie z rynku lub też odzyskanie żywności lub pasz dla ochrony zdrowia ludzkiego, i który wymaga szybkiego działania. Właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania wspomnianego rozporządzenia, a w szczególności przepisów zawartych w art. 50 ust. 3 i art. 54 tego rozporządzenia.
- (29) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625²⁶ ustanowiono zharmonizowane ramy Unii w zakresie organizacji kontroli urzędowych oraz

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

²⁴ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.

²⁵ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

²⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE)

czynności urzędowych innych niż kontrole urzędowe w całym łańcuchu rolno-spożywczym, z uwzględnieniem przepisów dotyczących kontroli urzędowych określonych w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 oraz w odpowiednim prawodawstwie sektorowym. Określono w nim specjalną procedurę pozwalającą zapewnić, by podmioty gospodarcze naprawiły sytuację braku zgodności z prawem żywnościowym i paszowym oraz z zasadami dotyczącymi zdrowia i dobrostanu zwierząt. Właściwe organy powinny mieć możliwość dalszego stosowania wspomnianego rozporządzenia, a w szczególności przepisów zawartych w art. 138 tego rozporządzenia.

- (30) W każdej decyzji administracyjnej, którą właściwe organy państw członkowskich wydały zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, należy określić dostępne środki zaskarżenia, tak by podmiot gospodarczy mógł wnieść sprawę przed właściwy sąd lub trybunał krajowy. W decyzji należy również odnieść się do procedury rozwiązywania problemów przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.
- (31) Skuteczne rozwiązania dla podmiotów gospodarczych, które podczas odwoływania się od decyzji administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających ten dostęp chcą skorzystać z rozwiązania alternatywnego przyjaznego dla biznesu, są niezbędne do zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania zasady wzajemnego uznawania. W celu zagwarantowania takich rozwiązań i uniknięcia kosztów prawnych, szczególnie w przypadku MŚP, należy udostępnić podmiotom gospodarczym pozasądowe procedury rozwiązywania problemów.
- (32) System rozwiązywania problemów rynku wewnętrznego (SOLVIT) jest usługą świadczoną przez administracje krajowe w każdym państwie członkowskim, ukierunkowaną na znalezienie rozwiązań dla obywateli i przedsiębiorstw, jeżeli organy publiczne w innym państwie członkowskim naruszają ich prawa. Zasady regulujące funkcjonowanie SOLVIT określono w zaleceniu Komisji 2013/461/UE²⁷.
- (33) System SOLVIT okazał się skutecznym pozasądowym mechanizmem rozwiązywania problemów, z którego można korzystać bezpłatnie. System wykonuje swoje zadania w krótkich terminach i zapewnia obywatelom i przedsiębiorstwom praktyczne rozwiązania, gdy doświadczają oni trudności związanych z uznawaniem ich praw unijnych przez organy publiczne. W związku z powyższym podmioty gospodarcze powinny najpierw skorzystać z SOLVIT, zanim możliwe będzie uruchomienie mechanizmu rozwiązywania problemów na podstawie niniejszego rozporządzenia. Jeżeli wszyscy – podmiot gospodarczy, właściwe centrum SOLVIT i zaangażowane państwo członkowskie, którego sprawa dotyczy – zgadzają się co do odpowiedniego rozwiązania, nie należy wymagać dalszych działań.
- (34) Jeżeli nieformalne podejście w ramach SOLVIT zawiedzie i utrzymają się poważne wątpliwości dotyczące zgodności decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania, Komisji powinny jednak przysługiwać uprawnienia do przeanalizowania sprawy i przedstawienia oceny, którą właściwe organy krajowe powinny uwzględnić na wniosek centrum SOLVIT. Do interwencji Komisji powinno dojść w stosownym terminie zgodnie z Europejskim kodeksem dobrej praktyki administracyjnej.

nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1).

27

Zalecenie Komisji 2013/461/UE z dnia 17 września 2013 r. w sprawie zasad regulujących SOLVIT (Dz.U. L 249 z 19.9.2013, s. 10).

- (35) Opinia Komisji odnosząca się do decyzji administracyjnej odmawiającej dostępu do rynku lub ograniczającej ten dostęp powinna obejmować swoim zakresem jedynie kwestie tego, czy decyzja administracyjna jest zgodna z zasadą wzajemnego uznawania i czy spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia. Pozostaje to bez uszczerbku dla uprawnień Komisji wynikających z art. 258 Traktatu oraz obowiązku przestrzegania przez państwa członkowskie przepisów prawa Unii, w przypadku gdy zidentyfikowane problemy systemowe odnoszące się do stosowania zasady wzajemnego uznawania można w dalszym ciągu rozwiązywać.
- (36) W odniesieniu do rynku wewnętrznego towarów ważne jest, aby przedsiębiorstwa, a w szczególności MŚP, mogły uzyskać wiarygodne i szczegółowe informacje na temat prawa obowiązującego w danym państwie członkowskim. Punkty kontaktowe ds. produktów powinny odgrywać istotną rolę w ułatwianiu komunikacji między organami krajowymi i podmiotami gospodarczymi poprzez rozpowszechnianie informacji na temat szczegółowych przepisów dotyczących produktów oraz sposobu stosowania zasady wzajemnego uznawania na ich terytorium. W związku z powyższym konieczne jest wzmocnienie roli punktów kontaktowych ds. produktów jako głównych podmiotów świadczących usługi informacyjne na temat wszystkich przepisów odnoszących się do produktów, w tym krajowych przepisów objętych zakresem zasady wzajemnego uznawania.
- (37) Aby ułatwić swobodny przepływ towarów, punkty kontaktowe ds. produktów powinny mieć obowiązek bezpłatnego przekazywania informacji na temat krajowych przepisów technicznych oraz stosowania zasady wzajemnego uznawania. Punkty kontaktowe ds. produktów powinny zostać odpowiednio wyposażone i dysponować odpowiednimi zasobami. Zgodnie z rozporządzeniem [*jednolity portal cyfrowy – COM(2017) 256*] powinny one świadczyć usługi informacyjne za pośrednictwem strony internetowej i podlegać kryteriom jakości wymaganych niniejszym rozporządzeniem oraz podlegać kryteriom jakości określonym w niniejszym rozporządzeniu.
- (38) Współpraca właściwych organów jest niezbędna do sprawnego funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania i do wypracowania kultury wzajemnego uznawania. Punkty kontaktowe ds. produktów i właściwe organy krajowe powinny mieć zatem obowiązek współpracy oraz wymiany informacji i wiedzy eksperckiej w celu zapewniania prawidłowego i spójnego stosowania przedmiotowej zasady i niniejszego rozporządzenia.
- (39) Na potrzeby powiadamiania o decyzjach administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających ten dostęp, umożliwienia komunikacji między punktami kontaktowymi ds. produktów i zapewniania współpracy administracyjnej konieczne jest zapewnienie państwom członkowskim dostępu do systemu wsparcia informacyjnego i komunikacyjnego.
- (40) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te należy wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²⁸.
- (41) Jeżeli do celów niniejszego rozporządzenia konieczne będzie przetwarzanie danych osobowych, dane te należy przetwarzać zgodnie z prawem Unii w zakresie ochrony

28

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję.

danych osobowych. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na potrzeby niniejszego rozporządzenia podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679²⁹ i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001³⁰, zależnie od przypadku.

- (42) Należy wprowadzić wiarygodne i efektywne mechanizmy monitorowania na potrzeby przekazywania informacji na temat stosowania rozporządzenia i jego wpływu na swobodny przepływ towarów. Takie mechanizmy powinny obejmować jedynie to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (43) Do celów podnoszenia świadomości dotyczącej zasady wzajemnego uznawania oraz zapewnienia prawidłowego i spójnego stosowania niniejszego rozporządzenia Unia powinna sfinansować kampanie na rzecz podnoszenia świadomości i inne powiązane działania ukierunkowane na zwiększenie wzajemnego zaufania właściwych organów i podmiotów gospodarczych oraz współpracy między nimi.
- (44) Aby rozwiązać problem braku dokładnych danych odnoszących się do funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania i skutków jej stosowania dla jednolitego rynku towarów, Unia powinna finansować gromadzenie takich danych.
- (45) Należy zapewnić ochronę interesów finansowych Unii w całym cyklu wydatkowania poprzez zastosowanie proporcjonalnych środków obejmujących zapobieganie nieprawidłowościom oraz ich wykrywanie i badanie, odzyskiwanie środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub niewłaściwie wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie sankcji administracyjnych i finansowych.
- (46) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia. Ocenę należy oprzeć na pięciu kryteriach – skuteczności, efektywności, adekwatności, spójności i wartości dodanej, a ponadto ocena powinna stanowić podstawę do dokonywania ocen skutków możliwych dalszych środków.
- (47) Należy odroczyć stosowanie niniejszego rozporządzenia, aby właściwe organy i podmioty gospodarcze miały wystarczająco dużo czasu na dostosowanie się do wymogów w nim określonych.
- (48) Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszego rozporządzenia pod kątem wyznaczonych w nim celów. Komisja powinna skorzystać ze zgromadzonych danych na temat funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania i skutków jej stosowania dla jednolitego rynku towarów, a także z informacji dostępnych w systemie wsparcia informacyjnego i komunikacyjnego w celu dokonania oceny niniejszego rozporządzenia. Komisja powinna mieć możliwość zwrócenia się do państw członkowskich o przedstawienie dodatkowych informacji koniecznych do dokonania oceny. Zgodnie z pkt 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa³¹ ewaluacja biorąca pod uwagę skuteczność, efektywność, odpowiedniość, spójność i wartość dodaną powinna służyć jako podstawa dla oceny skutków różnych opcji dalszego działania.
- (49) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie sprawnego, spójnego i prawidłowego stosowania zasady wzajemnego uznawania, nie mogą zostać

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

³⁰ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

³¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast – ze względu na ich skalę i skutek – cele te można w lepszy sposób osiągnąć na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy i procedury dotyczące stosowania przez państwa członkowskie zasady wzajemnego uznawania – w poszczególnych przypadkach – w odniesieniu do towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim i z zastrzeżeniem przepisów art. 34 i 36 Traktatu.

W niniejszym rozporządzeniu przewidziano również ustanowienie i obsługę punktów kontaktowych ds. produktów w państwach członkowskich oraz współpracę i wymianę informacji w kontekście zasady wzajemnego uznawania.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszelkiego rodzaju towarów, w tym produktów rolnych, a także do decyzji administracyjnych, które właściwy organ państwa członkowskiego („państwo członkowskie przeznaczenia”) wydał lub zamierza wydać w odniesieniu do wszelkich takich towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, jeżeli decyzja spełnia poniższe kryteria:
 - a) podstawę wydania decyzji stanowi krajowy przepis techniczny mający zastosowanie w państwie członkowskim przeznaczenia;
 - b) bezpośrednim lub pośrednim skutkiem decyzji jest odmowa dostępu do rynku lub ograniczenie tego dostępu w państwie członkowskim przeznaczenia.
2. Zawarte w ust. 1 odniesienie do „decyzji administracyjnych” obejmuje wszelkie kroki administracyjne, których podjęcie ma taki sam lub zasadniczo taki sam skutek prawny jak decyzja.
3. Do celów niniejszego rozporządzenia „krajowy przepis techniczny” oznacza dowolny przepis ustawowy, wykonawczy lub inny przepis administracyjny państwa członkowskiego, który zawiera poniższe elementy:
 - a) przepis ten obejmuje obszar lub aspekt, który nie podlega harmonizacji na poziomie Unii;
 - b) przepisem tym wprowadza się zakaz udostępniania towarów lub rodzaju towarów na rynku krajowym w tym państwie członkowskim, albo w inny sposób, faktycznie lub formalnie, wprowadza się obowiązek zapewnienia

zgodności z tym przepisem w każdym przypadku udostępniania na rynku towarów lub towarów danego rodzaju;

- c) przepis ten pełni co najmniej jedną z poniższych funkcji:
- (i) określa wymagane cechy tych towarów lub towarów tego rodzaju, takie jak poziom ich jakości, właściwości użytkowych lub bezpieczeństwa bądź wymiary, w tym wymogi mające zastosowanie do towarów lub rodzaju towarów dotyczące nazwy, pod jaką są sprzedawane, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania lub etykietowania, a także procedury oceny zgodności;
 - (ii) nakłada na te towary lub towary tego rodzaju inne wymogi, które nałożono do celów ochrony konsumentów lub środowiska i które wpływają na cykl życia towarów po ich udostępnieniu na rynku krajowym w tym państwie członkowskim, takie jak warunki użytkowania, recyklingu, ponownego użycia lub unieszkodliwiania, w przypadku gdy takie warunki mogą mieć istotny wpływ albo na skład lub charakter towarów lub rodzaju towarów albo na udostępnianie ich na rynku krajowym w tym państwie członkowskim.
4. Ust. 3 lit. c) ppkt (i) obejmuje również metody i procesy produkcyjne wykorzystywane w przypadku produktów rolnych, o których mowa w art. 38 ust. 1 akapit drugi Traktatu, lub produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i zwierzęta, a także metody i procesy produkcyjne odnoszące się do pozostałych produktów, jeżeli mają one wpływ na ich cechy.
5. Wymóg uprzedniego wydania zezwolenia sam w sobie nie stanowi krajowego przepisu technicznego do celów niniejszego rozporządzenia, lecz decyzja odmawiająca uprzedniego wydania zezwolenia wydana na podstawie krajowego przepisu technicznego może stanowić decyzję, do której niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie, jeżeli spełnia ona pozostałe wymogi zawarte w ust. 1.
6. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
- a) decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez krajowe sądy lub trybunały;
 - b) decyzji o charakterze sądowym podejmowanych przez organy ścigania w trakcie postępowania przygotowawczego lub sądowego w związku z przestępstwem, dotyczących terminologii, symboli lub jakichkolwiek odniesień merytorycznych do organizacji działających niezgodnie z konstytucją bądź organizacji przestępczych lub przestępstw o charakterze rasistowskim, dyskryminacyjnym lub ksenofobicznym.
7. Przepisy art. 5 i 6 nie mają wpływu na stosowanie następujących przepisów:
- a) art. 8 ust. 1 lit. d)–f) lub art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/95/WE;
 - b) art. 50 ust. 3 lit. a) i art. 54 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;
 - c) art. 138 rozporządzenia (UE) 2017/625.

Artykuł 3 **Definicje**

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „wprowadzone legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim” oznacza, że towary lub rodzaje towarów zachowują zgodność z odpowiednimi przepisami mającymi zastosowanie w tym państwie członkowskim i zostały udostępnione użytkownikom końcowym w tym państwie członkowskim;
- 2) „udostępnienie na rynku krajowym w państwie członkowskim” oznacza każde dostarczenie towarów na potrzeby dystrybucji, konsumpcji lub używania na rynku na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;
- 3) „ograniczenie dostępu do rynku” oznacza wprowadzenie warunków, które należy spełnić, zanim możliwe będzie udostępnienie towarów na rynku krajowym w danym państwie członkowskim, lub warunków utrzymania towarów na rynku, na podstawie których w obu przypadkach wymaga się zmiany co najmniej jednej cechy tych towarów, jak opisano w art. 2 ust. 3 lit. c) ppkt (i), lub wykonania badania dodatkowego;
- 4) „odmowa dostępu do rynku” oznacza każdą z następujących sytuacji:
 - (a) zakaz udostępnienia towarów na rynku krajowym w danym państwie członkowskim lub zakaz utrzymania towarów na tym rynku;
 - (b) wymóg wycofania z obrotu lub odzyskania towarów z przedmiotowego rynku;
- 5) „uprzednie wydanie zezwolenia” oznacza procedurę administracyjną na podstawie przepisów państwa członkowskiego, zgodnie z którą od właściwego organu tego państwa członkowskiego – na podstawie wniosku złożonego przez podmiot gospodarczy – wymaga się wydania formalnego zezwolenia przed umożliwieniem udostępnienia towarów na rynku krajowym tego państwa członkowskiego;
- 6) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza towary lub która zleca zaprojektowanie lub wytworzenie towarów i oferuje je pod swoją nazwą lub znakiem towarowym, bądź każdą inną osobę fizyczną lub prawną, która – umieszczając na towarach swoją nazwę, znak towarowy lub inne wyróżniające ją elementy – przedstawia się jako producent tych towarów;
- 7) „upoważniony przedstawiciel” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, która otrzymała od producenta pisemne upoważnienie do działania w jego imieniu w zakresie udostępniania towarów na danym rynku krajowym;
- 8) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, która po raz pierwszy udostępnia na rynku Unii towary z państwa trzeciego;
- 9) „dystrybutor” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, inną niż producent lub importer, która udostępnia towary na rynku krajowym danego państwa członkowskiego;
- 10) „podmiot gospodarczy” w odniesieniu do towarów oznacza: producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera lub dystrybutora;
- 11) „użytkownik końcowy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Unii, której towary udostępniono lub udostępnia się jako konsumentowi, bez związku z prowadzoną przez nią działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową, albo jako profesjonalnemu

użytkownikowi końcowemu w ramach prowadzonej działalności przemysłowej lub zawodowej;

- 12) „względ uzasadnionego interesu publicznego” oznacza każdy względ określony w art. 36 Traktatu lub każdy inny nadrzędny interes publiczny.

Rozdział II

Procedury dotyczące stosowania zasady wzajemnego uznawania w poszczególnych przypadkach

Artykuł 4

Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu

1. Producent towarów lub towarów danego rodzaju, które są lub mają zostać udostępnione na rynku krajowym w państwie członkowskim („państwo członkowskie przeznaczenia”), może sporządzić oświadczenie („oświadczenie o wzajemnym uznawaniu”) w celu wykazania przed właściwymi organami państwa członkowskiego przeznaczenia, że towary te lub towary tego rodzaju wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.

Producent może ewentualnie zlecić swojemu upoważnionemu przedstawicielowi sporządzenie oświadczenia w jego imieniu.

W oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu szczegółowe informacje dotyczące wprowadzenia do obrotu towarów lub rodzaju towarów może jednak podać dowolny podmiot gospodarczy.

2. Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu ma strukturę określoną w załączniku i zawiera określone w nim informacje.

Oświadczenie wypełnia się w jednym z języków urzędowych Unii, a jeżeli język ten nie jest językiem wymaganym przez państwo członkowskie przeznaczenia, podmioty gospodarcze odpowiadają za przetłumaczenie oświadczenia na język lub języki wymagane przez państwo członkowskie przeznaczenia.

3. Podmioty gospodarcze są odpowiedzialne za treść i dokładność informacji, które same przedstawiają w oświadczeniu o wzajemnym uznawaniu.
4. Podmioty gospodarcze zapewniają stałe aktualizowanie oświadczenia, aby odzwierciedlało ono wszelkie zmiany w informacjach, które podmioty te przedstawiły w oświadczeniu.
5. Oświadczenie o wzajemnym uznawaniu można dostarczyć właściwemu organowi państwa członkowskiego przeznaczenia do celów oceny, którą należy przeprowadzić zgodnie z art. 5. Oświadczenie można dostarczyć w formie papierowej albo drogą elektroniczną.
6. Podmioty gospodarcze mogą udostępnić oświadczenie na stronie internetowej, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
- a) na stronie internetowej łatwo można zidentyfikować rodzaj lub serię towarów, których dotyczy oświadczenie;
 - b) strona internetowa jest monitorowana, aby zapewnić dostępność oświadczenia i możliwość jego odczytu;

- c) zapewniono instrukcje w zakresie poruszania się po stronie internetowej oraz tego, jak uzyskać dostęp do oświadczenia.
7. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia otrzyma oświadczenie o wzajemnym uznawaniu zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym artykule, wówczas do celów każdej oceny towarów na podstawie art. 5:
- a) właściwy organ przyjmuje oświadczenie – wraz ze wszelkimi zasadnie wymaganymi przez właściwy organ dowodami służącymi potwierdzeniu informacji w nim zamieszczonych – jako wystarczające do wykazania, że towary wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim; oraz
 - b) właściwy organ nie wymaga od podmiotu gospodarczego przedstawienia żadnych innych informacji ani dokumentów w celu wykazania, że towary wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim.
8. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia nie otrzyma oświadczenia o wzajemnym uznawaniu zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym artykule, właściwy organ może zwrócić się do któregośkolwiek podmiotu gospodarczego o przedstawienie następujących dokumentów i informacji, aby do celów oceny na podstawie art. 5 wykazać, że towary wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim:
- a) wszelkich stosownych informacji na temat cech towarów lub rodzaju towarów;
 - b) wszelkich stosownych informacji dotyczących wprowadzenia towarów do obrotu zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim;
 - c) wszelkich innych informacji, które właściwy organ uzna za przydatne do dokonania oceny.
9. Jeżeli towary, których dotyczy przedkładane oświadczenie o wzajemnym uznawaniu, podlegają również aktowi Unii wymagającemu deklaracji zgodności UE, oświadczenie o wzajemnym uznawaniu można dostarczyć w ramach tej deklaracji zgodności UE.

Artykuł 5

Ocena towarów

1. Jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego wyrazi wątpliwości względem towarów, które zdaniem podmiotu gospodarczego wprowadzono legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, właściwy organ niezwłocznie kontaktuje się z właściwym podmiotem gospodarczym i dokonuje oceny towarów.
2. Przeprowadzając oceny na podstawie ust. 1, właściwe organy państw członkowskich uwzględniają treść sprawozdań z badań lub certyfikatów wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność, które podmiot gospodarczy przedstawił w ramach oceny. Właściwe organy państw członkowskich nie odmawiają uznania certyfikatów ani sprawozdań z badań wydanych przez jednostkę oceniającą zgodność akredytowaną w odpowiedniej dziedzinie działalności z zakresu oceny zgodności, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, ze względów dotyczących jej kompetencji.
3. Jeżeli po dokonaniu oceny zgodnie z ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego wyda decyzję administracyjną dotyczącą towarów, w ciągu 20 dni roboczych organ informuje o swojej decyzji właściwy podmiot gospodarczy, o którym mowa w ust. 1,

Komisję i pozostałe państwa członkowskie. Komisję i pozostałe państwa członkowskie powiadamia się o decyzji za pomocą systemu, o którym mowa w art. 11.

4. W decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 3, określa się powody wydania przedmiotowej decyzji w sposób wystarczająco szczegółowy i uzasadniony, aby umożliwić dokonanie oceny zgodności tej decyzji z zasadą wzajemnego uznawania oraz z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
5. W szczególności wskazuje się następujące informacje:
 - a) krajowy przepis techniczny, który stanowi podstawę wydania decyzji;
 - b) wzgląd uzasadnionego interesu publicznego, który uzasadnia decyzję;
 - c) wykorzystane dowody techniczne bądź naukowe, w tym wszelkie techniczne lub naukowe zmiany, które miały miejsce od momentu przyjęcia krajowego przepisu technicznego;
 - d) podsumowanie argumentów przedstawionych przez właściwy podmiot gospodarczy;
 - e) dowody wykazujące, że decyzja jest właściwa do celu osiągnięcia wyznaczonego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne do jego osiągnięcia.
6. W decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 3, określa się środki zaskarżenia dostępne na podstawie obowiązujących przepisów w państwie członkowskim, którego to dotyczy, oraz terminy mające zastosowanie do tych środków, przy czym określa się w niej również odwołanie do procedury, o której mowa w art. 8.
7. Decyzja administracyjna, o której mowa w ust. 3, nie wchodzi w życie, dopóki właściwy podmiot gospodarczy nie zostanie o niej powiadomiony zgodnie z tym samym ustępem.

Artykuł 6

Tymczasowe zawieszenie dostępu do rynku

1. Dokonując oceny towarów zgodnie z art. 5, właściwy organ państwa członkowskiego nie zawiesza tymczasowo udostępniania tych towarów na rynku krajowym tego państwa członkowskiego, z wyjątkiem jednej z następujących sytuacji:
 - a) w normalnych lub zasadnie możliwych do przewidzenia warunkach używania towary stanowią poważne zagrożenie wymagające szybkiej interwencji właściwego organu, w tym zagrożenie, którego skutki nie są natychmiastowe;
 - b) udostępnianie towarów lub towarów tego rodzaju na rynku krajowym w tym państwie członkowskim jest zasadniczo zakazane w tym państwie członkowskim ze względów moralności publicznej lub bezpieczeństwa publicznego.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego niezwłocznie powiadamia właściwy podmiot gospodarczy, Komisję i pozostałe państwa członkowskie o każdym zawieszeniu na podstawie ust. 1. Komisję i inne państwa członkowskie powiadamia się o decyzji za pomocą systemu, o którym mowa w art. 11. W sytuacjach objętych zakresem stosowania ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu powiadomieniu towarzyszy

techniczne lub naukowe uzasadnienie powodu uznania, że dana sytuacja jest objęta zakresem stosowania tego przepisu.

Artykuł 7

Powiadomienia przekazywane w ramach wspólnotowego systemu szybkiej informacji (RAPEX)

1. Jeżeli decyzja administracyjna, o której mowa w art. 5, lub tymczasowe zawieszenie, o którym mowa w art. 6, jest także środkiem, który należy zgłosić w systemie RAPEX, o którym mowa w dyrektywie 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, nie wymaga się osobnego powiadomienia Komisji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) w zgłoszeniu w systemie RAPEX wskazano, że zgłoszenie środka uznaje się również za powiadomienie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - b) do zgłoszenia w systemie RAPEX załączono dowody potwierdzające wymagane do wydania decyzji administracyjnej zgodnie z art. 5 lub do zastosowania tymczasowego zawieszenia zgodnie z art. 6.

Artykuł 8

Procedura rozwiązywania problemów

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie, jeżeli podmiot gospodarczy, którego dotyczy decyzja administracyjna, przedłożył tę decyzję w systemie rozwiązywania problemów rynku wewnętrznego (SOLVIT), a podczas trwania procedury krajowy ośrodek SOLVIT zwraca się do Komisji o wydanie opinii, aby pomóc w rozwiązaniu sprawy.
2. W ciągu trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1, Komisja nawiązuje kontakt z właściwym podmiotem gospodarczym lub właściwymi podmiotami gospodarczymi oraz właściwymi organami, które wydały decyzję administracyjną, aby ocenić zgodność tej decyzji administracyjnej z zasadą wzajemnego uznawania i niniejszym rozporządzeniem.
3. W następstwie dokonania oceny Komisja może wydać opinię, w której określi problemy, do których – jej zdaniem – należy się odnieść w ramach sprawy w systemie SOLVIT, oraz – w stosownych przypadkach – przedstawi zalecenia mające pomóc w rozwiązaniu sprawy.
4. Opinię Komisji uwzględnia się podczas trwania procedury w ramach SOLVIT, o której mowa w ust. 1.

Rozdział III

Współpraca administracyjna, monitorowanie i komunikacja

Artykuł 9

Zadania punktów kontaktowych ds. produktów

1. Państwa członkowskie wyznaczają i utrzymują na swoim terytorium punkty kontaktowe ds. produktów oraz zapewniają, aby ich punkty kontaktowe ds. produktów miały wystarczające uprawnienia i dostęp do odpowiednich zasobów potrzebnych do właściwego wykonywania swoich zadań. Zapewniają, aby punkty

kontaktowe ds. produktów świadczyły swoje usługi zgodnie z rozporządzeniem (*jednolity portal cyfrowy – COM(2017) 256*).

2. Punkty kontaktowe ds. produktów udostępniają w internecie następujące informacje:
 - a) informacje dotyczące zasady wzajemnego uznawania oraz stosowania niniejszego rozporządzenia na terytorium tego państwa członkowskiego, w tym informacje na temat procedury określonej w art. 5;
 - b) dane kontaktowe właściwych organów w tym państwie członkowskim umożliwiające bezpośrednie skontaktowanie się z tymi organami, w tym szczegółowe dane organów odpowiedzialnych za nadzorowanie wdrożenia krajowych przepisów technicznych mających zastosowanie na terytorium tego państwa członkowskiego;
 - c) informacje dotyczące środków zaskarżenia i procedur dostępnych na terytorium tego państwa członkowskiego w przypadku pojawienia się sporu między właściwym organem a podmiotem gospodarczym, w tym procedury opisanej w art. 8.
3. Jeżeli konieczne jest uzupełnienie informacji udostępnionych w internecie zgodnie z ust. 2, punkty kontaktowe ds. produktów na wniosek podmiotu gospodarczego lub właściwego organu innego państwa członkowskiego przedstawiają wszelkie przydatne informacje, takie jak kopię elektroniczną lub łącze elektroniczne do krajowych przepisów technicznych mających zastosowanie do określonych towarów lub określonego rodzaju towarów na terytorium, na którym punkt kontaktowy ds. produktów ma swoją siedzibę, oraz informacje, czy te towary lub towary tego rodzaju podlegają wymogowi uprzedniego wydania zezwolenia zgodnie z prawem krajowym.
4. Punkty kontaktowe ds. produktów udzielają odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych od daty otrzymania wniosku przedłożonego zgodnie z ust. 3.
5. Punkty kontaktowe ds. produktów nie pobierają żadnych opłat za dostarczanie informacji na podstawie ust. 3.

Artykuł 10

Współpraca administracyjna

1. Komisja określa i zapewnia efektywną współpracę i wymianę informacji między właściwymi organami a punktami kontaktowymi ds. produktów różnych państw członkowskich.
2. Punkty kontaktowe ds. produktów w państwie członkowskim, w odniesieniu do którego podmiot gospodarczy twierdzi, że legalnie wprowadza w nim do obrotu swoje towary, na wniosek i w terminie 15 dni roboczych przedstawiają właściwym organom innych państw członkowskich wszelkie istotne informacje dotyczące tych towarów.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy i punkty kontaktowe ds. produktów uczestniczyły w działaniach, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 11

System wsparcia informacyjnego i komunikacyjnego

1. Do celów art. 5, 6 i 10 stosuje się unijny system wsparcia informacyjnego i komunikacyjnego ustanowiony w [rozporządzeniu w sprawie zgodności i egzekwowania], z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 7.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia Komisja przyjmuje akty wykonawcze, w których dokładnie określa szczegółowe informacje na temat systemu, o którym mowa w ust. 1, oraz jego funkcji. Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Rozdział IV Finansowanie

Artykuł 12

Finansowanie działań wspierających wdrażanie niniejszego rozporządzenia

1. Unia może finansować następujące działania wspierające wdrażanie niniejszego rozporządzenia:
 - a) kampanie na rzecz podnoszenia świadomości;
 - b) działania w zakresie kształcenia i szkolenia;
 - c) wymianę urzędników;
 - d) funkcjonowanie współpracy między punktami kontaktowymi ds. produktów oraz techniczne i logistyczne wsparcie tej współpracy;
 - e) gromadzenie danych dotyczących funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania i skutków jej stosowania dla jednolitego rynku towarów.
2. Wsparcie finansowe ze strony Unii przeznaczone na finansowanie działań określonych w niniejszym rozporządzeniu realizuje się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012³² w sposób bezpośredni albo poprzez przekazanie zadań związanych z wykonywaniem budżetu organom wymienionym w art. 58 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.
3. Każdego roku władza budżetowa ustala wysokość środków przydzielanych na realizację działań, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w granicach obowiązujących ram finansowych.

Artykuł 13

Ochrona interesów finansowych Unii

1. W trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia Komisja wprowadza odpowiednie środki zapewniające ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych oraz, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary administracyjne i pieniężne.

³²

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy są uprawnieni do przeprowadzenia audytu lub kontroli na podstawie dokumentów oraz kontroli na miejscu wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe na podstawie niniejszego rozporządzenia.
3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może przeprowadzać dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013³³ oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96³⁴ w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie, naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem sfinansowanym na podstawie niniejszego rozporządzenia.
4. Nie naruszając przepisów ust. 1, 2 i 3, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, zamówieniach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji wynikających z wdrożenia niniejszego rozporządzenia zamieszcza się przepisy wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i kontroli oraz dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

Rozdział V

Przegląd i procedura komitetowa

Artykuł 14

Ocena

1. Do dnia (...), a następnie co pięć lat, Komisja dokonuje oceny niniejszego rozporządzenia pod kątem określonych w nim celów i przedstawia sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.
2. Do celów ust. 1 Komisja korzysta z informacji dostępnych w systemie, o którym mowa w art. 11, oraz ze zgromadzonych danych, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. e). Komisja może również zwrócić się do państw członkowskich o przedłożenie wszelkich informacji istotnych dla dokonania oceny swobodnego przepływu towarów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz skuteczności niniejszego rozporządzenia, a także oceny funkcjonowania punktów kontaktowych ds. produktów.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie ma art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

³⁴ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami, Dz.U. L 292 z 14.11.1996, s. 2.

Rozdział VI

Przepisy końcowe

Artykuł 16

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 764/2008 traci moc.

Artykuł 17

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

- 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy
- 1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa
- 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy
- 1.4. Cele
- 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy
- 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy
- 1.7. Przewidywane tryby zarządzania

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

- 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości
- 2.2. System zarządzania i kontroli
- 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

- 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ
- 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki
 - 3.2.1. *Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki operacyjne*
 - 3.2.3. *Szacunkowy wpływ na środki administracyjne*
 - 3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*
- 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzajemnego uznawania towarów

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa³⁵

Tytuł 02: Rynek wewnętrzny, przemysł, przedsiębiorczość i MŚP

Działanie 02 03: Rynek wewnętrzny towarów i usług

Działanie 02 03 01: Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

☒ Wniosek/inicjatywa dotyczy nowego działania

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **nowego działania będącego następstwem projektu pilotażowego / działania przygotowawczego**³⁶

☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z **przedłużeniem bieżącego działania**

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy **działania, które zostało przekształcone pod kątem nowego działania**

1.4. Cele

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

W grudniu 2013 r. w konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku przyjętych przez Radę ds. Konkurencyjności zauważono, że poprawa ramowych warunków dla przedsiębiorstw i konsumentów na jednolitym rynku wymaga odpowiedniego stosowania wszystkich odpowiednich instrumentów, w tym harmonizacji i wzajemnego uznawania. W swoich konkluzjach w sprawie polityki jednolitego rynku z lutego 2015 r. Rada ds. Konkurencyjności ponagliła Komisję, by zapewniła skuteczne funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania oraz by w stosownych przypadkach przedstawiła propozycje osiągnięcia tego celu. W odpowiedzi w dniu 28 października 2015 r. Komisja przyjęła strategię jednolitego rynku „Usprawnianie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw”; strategia ta stanowi jeden z głównych celów programu prac Komisji na rok 2017. W strategii wzywa się do powszechniejszego i lepszego stosowania zasady wzajemnego uznawania, a cel ten planuje się osiągnąć za pośrednictwem ogólnounijnego planu działania na rzecz podnoszenia świadomości oraz w drodze przeglądu obecnych ram prawnych w celu wprowadzenia dobrowolnego oświadczenia o zgodności, aby ułatwić swobodny przepływ towarów w tym obszarze.

1.4.2. Cele szczegółowe i działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Cel szczegółowy nr:

³⁵

ABM: activity-based management: zarządzanie kosztami działań; ABB: activity-based budgeting: budżet zadaniowy.

³⁶

O którym mowa w art. 54 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

Dokładniej rzecz ujmując, wniosek ma na celu poprawę swobodnego przepływu towarów już wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim poprzez:

- wprowadzenie dobrowolnego oświadczenia o zgodności, aby uregulować i usprawnić rozmowy między podmiotami gospodarczymi a organami krajowymi na temat legalności wprowadzenia produktu do obrotu;
- ustanowienie procedury w sprawie środków ochronnych, aby zapewnić podmiotom gospodarczym chcącym zaskarżyć decyzję administracyjną odmawiającą dostępu do rynku lub ograniczającą taki dostęp efektywne środki do podjęcia takiego działania;
- wzmocnienie punktów kontaktowych ds. produktów poprzez zwiększenie ich roli jako głównych podmiotów udzielających informacji na temat przepisów krajowych dotyczących zasady wzajemnego uznawania. Przyczyni się to również do zacieśnienia współpracy administracyjnej między punktami kontaktowymi, umożliwiając skuteczną wymianę informacji na poziomie transgranicznym;
- stosowanie narzędzia informatycznego do celów komunikacji między organami oraz powiadamiania o decyzjach administracyjnych odmawiających dostępu do rynku;
- zapewnienie podstawy dla ogólnounijnego planu działania na rzecz podnoszenia świadomości w zakresie wzajemnego uznawania.

Działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Działanie 02 03: Rynek wewnętrzny towarów i usług

Działanie 02 03 01: Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług

1.4.3. *Oczekiwane wyniki i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom / grupie docelowej

Ogólnym celem inicjatywy jest stworzenie bardziej sprawiedliwego i pogłębionego jednolitego rynku towarów dzięki powszechniejszemu i lepszemu stosowaniu zasady wzajemnego uznawania.

Celem szczegółowym będzie poprawa funkcjonowania zasady wzajemnego uznawania poprzez:

- podnoszenie świadomości w zakresie wzajemnego uznawania;
- zwiększenie pewności prawa dla przedsiębiorstw i organów krajowych co do tego, kiedy zasadę wzajemnego uznawania można stosować;
- zwiększenie pewności prawa w zakresie stosowania wzajemnego uznawania; zarówno przedsiębiorstwa, jak i organy krajowe powinny wiedzieć, czego zasadnie mogą oczekiwać w sytuacji, w której wzajemne uznawanie jest lub powinno być stosowane. Zmniejszy to ryzyko dla przedsiębiorstw, że ich produkty nie uzyskają dostępu do rynku lub że zostaną z nieuzasadnionego powodu wycofane z rynku;
- zintensyfikowanie komunikacji i współpracy oraz zwiększenie zaufania pomiędzy organami krajowymi, tak aby ułatwić funkcjonowanie zasady wzajemnego uznawania.

1.4.4. Wskaźniki wyników i wpływu

Należy określić wskaźniki, które umożliwią monitorowanie realizacji wniosku/inicjatywy.

Przewiduje się następujące wskaźniki:

- liczba zorganizowanych wydarzeń (kampanii informacyjnych i szkoleń) i liczba osób uczestniczących w tych wydarzeniach lub szkoleniach, a także poziom zadowolenia tych osób;
- liczba urzędników uczestniczących w programie wymiany urzędników;
- liczba zgłoszonych projektów przepisów krajowych zawierających klauzulę wzajemnego uznawania;
- poziom zadowolenia podmiotów gospodarczych korzystających z dobrowolnego oświadczenia o wzajemnym uznawaniu oraz ich wkład w zakresie obniżenia kosztów;
- liczba zgłoszonych decyzji administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających taki dostęp;
- liczba spraw wprowadzonych do systemu SOLVIT przez przedsiębiorstwa i wskaźnik spraw rozstrzygniętych;
- liczba odwołań do Komisji i liczba wiążących decyzji przyjętych przez Komisję;
- liczba skarg otrzymanych w związku z niepoprawnym stosowaniem zasady wzajemnego uznawania;
- liczba wniosków otrzymanych przez punkty kontaktowe ds. produktów, terminy ich odpowiedzi i poziom zadowolenia podmiotów gospodarczych;
- liczba zorganizowanych spotkań związanych ze współpracą administracyjną i liczba uczestników.

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej

Wniosek ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych poprzez:

- umożliwienie poszerzenia wiedzy na temat tego, kiedy i w jaki sposób należy korzystać z zasady wzajemnego uznawania;
- ułatwienie dostępu do informacji dotyczących wzajemnego uznawania;
- ułatwienie wykazania, że produkt został wprowadzony legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, a tym samym że podlega on zastosowaniu zasady wzajemnego uznawania;
- umożliwienie dostępu do bezpłatnych i efektywnych środków zaskarżenia decyzji administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających taki dostęp.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej

Zasada wzajemnego uznawania ma zastosowanie wyłącznie w sytuacjach transgranicznych, w których podmiot gospodarczy chciałby handlować w innym państwie członkowskim produktem, który został już wprowadzony legalnie do obrotu w danym państwie członkowskim. Samodzielne działania państw członkowskich nie są wystarczające, by rozwiązać problemy związane ze

stosowaniem zasady wzajemnego uznawania na całym jednolitym rynku. Aby mogły one być skuteczne, podstawę stosowania zasady muszą stanowić zharmonizowane procedury, które będą stosowane jednakowo przez wszystkie organy krajowe. Wyłącznie takie zharmonizowane procedury mogą zagwarantować stosowanie tej zasady przez organy krajowe w ten sam sposób, tym samym pozwalając przedsiębiorstwom na korzystanie z równego traktowania bez względu na to, w którym kraju usiłują wprowadzić swój produkt do obrotu. Pozostawienie aspektów proceduralnych stosowania zasady wzajemnego uznawania poszczególnym państwom członkowskim osłabiłoby tę zasadę, rozkładając tryb funkcjonowania na 28 różnych i – być może – sprzecznych ze sobą procedur.

1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Stosowanie zasady wzajemnego uznawania, która wywodzi się z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, było przedmiotem szeregu komunikatów wyjaśniających oraz rozporządzenia (WE) nr 764/2008. Rozporządzeniem tym wprowadzono szereg gwarancji proceduralnych mających na celu ułatwienie stosowania zasady wzajemnego uznawania. Pomimo tego stosowanie zasady wciąż jest problematyczne; większość podmiotów gospodarczych nie ma świadomości istnienia tej zasady albo z niej nie korzysta. Ponadto organy krajowe ostrożnie przyznają dostęp do rynku produktom już wprowadzonym legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim, które podlegają zasadzie wzajemnego uznawania. Brak wiarygodnych danych również bardzo utrudnił dokonanie oceny wpływu stosowania tej zasady na rynek wewnętrzny.

1.5.4. *Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia*

Wniosek stanowi uzupełnienie szeregu inicjatyw w obszarze swobodnego przepływu towarów, takich jak dyrektywa (UE) 2015/1535 ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, dyrektywa 2001/95/WE w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, rozporządzenie (UE) nr 305/2011 w sprawie wyrobów budowlanych, sieć SOLVIT i prawodawstwo harmonizacyjne UE, i jest z nimi spójny.

1.6. **Okres trwania działania i jego wpływ finansowy**

☐ Wniosek/inicjatywa o **ograniczonym okresie trwania**

– ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

☒ Wniosek/inicjatywa o **nieograniczonym okresie trwania**

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2018 do 2020 r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. **Przewidywane tryby zarządzania³⁷**

☒ **Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję**

³⁷

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie:
http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

- ✓ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;
- ☐ przez agencje wykonawcze
- ☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi
- ☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:
 - ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;
 - ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
 - ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
 - ☐ organom, o których mowa w art. 208 i 209 rozporządzenia finansowego;
 - ☐ organom prawa publicznego;
 - ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
 - ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
 - ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.
 - *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

--

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

Co pięć lat Komisja będzie przeprowadzać przegląd stosowania niniejszego rozporządzenia i przedkładać sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu ocenie poddane zostanie funkcjonowanie rozporządzenia i zasady wzajemnego uznawania, a także wpływ tych instrumentów na swobodny przepływ towarów i na wewnętrzny rynek towarów w oparciu o informacje zwrotne uzyskane od zainteresowanych stron, w tym odpowiednie informacje od państw członkowskich.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Zidentyfikowane ryzyko

Wprowadzenie narzędzia informatycznego w celu ułatwienia komunikacji i zawiadamiania o decyzjach administracyjnych odmawiających dostępu do rynku lub ograniczających taki dostęp niesie ze sobą ryzyko natury technicznej. Komisja jest jednak właścicielem narzędzia informatycznego, które ma być stosowane do celów wniosku, a także jest odpowiedzialna za codzienną obsługę tego narzędzia, jego konserwację i rozwój. System jest rozwijany i prowadzony przez dostawcę wewnętrznego, który zapewnia wysoki poziom ciągłości działania.

2.2.2. Informacje dotyczące struktury wewnętrznego systemu kontroli

Aby odnieść się do ryzyka wskazanego w pkt 2.2.1, Komisja zapewni regularną organizację spotkań z państwami członkowskimi oraz szkolenia i wytyczne, aby umożliwić bezproblemowe i łatwe wdrażanie wniosku.

2.2.3. Oszacowanie kosztów i korzyści wynikających z kontroli i ocena prawdopodobnego ryzyka błędu

Problem ryzyka wskazanego w pkt 2.2.1 zostanie rozwiązany poprzez udzielanie wsparcia i informacji właściwym zainteresowanym stronom.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

W celu zwalczania nadużyć finansowych, korupcji i wszelkiej innej nielegalnej działalności w stosunku do jednolitego portalu cyfrowego zastosowanie mają, bez żadnych ograniczeń, przepisy mające standardowo zastosowanie do działań Komisji, w tym przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych.

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
			państw EFTA ³⁹	krajów kandydujących ⁴⁰	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
	0203 Rynek wewnętrzny towarów i usług	Zróżnicowane/nie zróżnicowane ³⁸				
	020301 Funkcjonowanie i rozwój rynku wewnętrznego towarów i usług	Zróżnicowane	TAK	NIE	NIE	NIE

³⁸ Środki zróżnicowane / środki niezróżnicowane.

³⁹ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

⁴⁰ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

Koszty tych środków zostaną pokryte w ramach środków przewidzianych w oficjalnym programowaniu finansowym Komisji; nie ma potrzeby zapewniania żadnych dodatkowych zasobów.

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	02 03 Rynek wewnętrzny towarów i usług
---	-------	---

DG: GROW			Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	OGÓŁEM lata 2018–2020
• Środki operacyjne						
02 03 01	Środki na zobowiązania	1)	0,700	0,300		1,000
	Środki płatności	2)	0,350	0,500	0,150	1,000
Numer linii budżetowej	Środki na zobowiązania	1a)				
	Środki płatności	2a)				
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne ⁴¹						
Numer linii budżetowej		3)				
OGÓŁEM środki	Środki na zobowiązania	=1+1a+3	0,700	0,300		1,000

⁴¹ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

na rzecz DG GROW	Środki na płatności	=2+2a +3	0,350	0,500	0,150	1,000
-------------------------	---------------------	-------------	-------	-------	-------	--------------

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	4)				
	Środki na płatności	5)				
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		6)				
OGÓŁEM środki w ramach DZIAŁU 1 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	0,700	0,300		1,000
	Środki na płatności	=5+6	0,350	0,500	0,150	1,000

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu:

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	4)							
	Środki na płatności	5)							
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy operacyjne		6)							
OGÓŁEM środki w ramach DZIAŁÓW 1–4 wieloletnich ram finansowych (Kwota odniesienia)	Środki na zobowiązania	=4+6							
	Środki na płatności	=5+6							

Dział wieloletnich ram finansowych	5	„Wydatki administracyjne”
---	----------	---------------------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	Rok	Kolejne lata	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)	OGÓŁEM lata 2019–2020
DG: GROW								
• Zasoby ludzkie			0,690	0,690				1,380
• Pozostałe wydatki administracyjne			0,135	0,195				0,330
OGÓŁEM DG GROW			0,825	0,885				1,710

OGÓŁEM środki w ramach DZIAŁU 5 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)		0,825	0,885					1,710
---	--	--	-------	-------	--	--	--	--	--------------

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok 2018	Rok 2019	Rok 2020	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)	OGÓŁEM
OGÓŁEM środki w ramach DZIAŁÓW 1–5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	0,700	1,125	0,885			2,710
	Środki na płatności	0,350	1,325	1,035			2,710

3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ↓			Rok 2018		Rok 2019		Rok 2020		Kolejne lata		Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)						OGÓŁEM (lata 2018–2020)	
	PRODUKTY																	
	Rodzaj ⁴²	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt ogółem
CEL SZCZEGÓŁOWY NR 1 ⁴³ Intensyfikacja współpracy administracyjnej między punktami kontaktowymi																		
– Produkt	Wymiana urzędników ⁴⁴		5	0,200	10	0	15	0	15	150								0,200
– Produkt	Identyfikacja wizualna punktów kontaktowych ds. produktów		1	0,100		0		0										0,100
Cel szczegółowy nr 1 – suma częściowa			6	0,300	10	0	15		15	150							46	0,300

⁴² Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np.: liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

⁴³ Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2 „Cele szczegółowe ...”.

⁴⁴ Zobowiązanie w 2018 r. i wdrożenie w latach 2018–2020.

CEL SZCZEGÓŁOWY NR 2 Podnoszenie świadomości w zakresie wzajemnego uznawania																		
– Produkt	Szkolenia		20	0,400	40	0,300	40	0									100	0,700
Cel szczegółowy nr 1 – suma częstkowa			20	0,400	40	0,300	40	0									100	0,700
KOSZT OGÓŁEM			26	0,700	50	0,300	45	0									146	1,000

3.2.3. Szacunkowy wpływ na środki administracyjne

3.2.3.1. Podsumowanie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok 2019	Rok 2020	Rok	Kolejne lata	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)	OGÓŁEM (lata 2019–2020)
--	-------------	-------------	-----	--------------	---	----------------------------

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	0203	0203					
Zasoby ludzkie	0,690	0,690					0,138
Pozostałe wydatki administracyjne	0,135	0,195					0,330
Suma częściowa – DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	0,825	0,885					1,710

Poza DZIAŁEM 5⁴⁵ wieloletnich ram finansowych							
Zasoby ludzkie							
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym							
Suma częściowa poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych							

OGÓŁEM	0,825	0,885					1,710
---------------	--------------	--------------	--	--	--	--	--------------

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne środki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

⁴⁵ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie w zakresie wprowadzania w życie programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.3.2. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	Rok 2019	Rok 2020	Rok	Ko lej ne lat a	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)		
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)							
XX 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	5	5					
XX 01 01 02 (w delegaturach)							
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)							
10 01 05 01 (bezpośrednie badania naukowe)							
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC⁴⁶)							
XX 01 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)							
XX 01 02 02 (CA, LA, SNE, INT i JED w delegaturach)							
XX 01 04 yy ⁴⁷	- w centrali						
	- w delegaturach						
XX 01 05 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)							
10 01 05 02 (CA, SNE, INT – bezpośrednie badania naukowe)							
Inna linia budżetowa (określić)							
OGÓŁEM	5	5					

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	– Opracowanie, stosowanie i monitorowanie polityki UE w zakresie wzajemnego uznawania towarów. – Wdrożenie nowego rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania towarów. – Wdrożenie planu działania na rzecz wzajemnego uznawania towarów określonego w strategii jednolitego rynku [COM(2015)]
--	--

⁴⁶ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

⁴⁷ W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

	550].
Personel zewnętrzny	

3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*

- Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.
- Wniosek/inicjatywa wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w wieloletnich ramach finansowych.

W celu pokrycia dodatkowych środków konieczne będzie co najmniej częściowe przesunięcie, które zostanie przeprowadzone podczas corocznej procedury budżetowej.

- Wniosek/inicjatywa wymaga zastosowania instrumentu elastyczności lub zmiany wieloletnich ram finansowych.

Należy wyjaśnić, który wariant jest konieczny, określając linie budżetowe, których ma on dotyczyć, oraz podając odpowiednie kwoty.

3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

- Wniosek/inicjatywa nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.
- ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:
 - ☐ wpływ na zasoby własne
 - ☐ wpływ na dochody różne

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁴⁸						
		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)		
Artykuł								

W przypadku wpływu na dochody różne „przeznaczone na określony cel” należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

--

Należy określić metodę obliczania wpływu na dochody.

--

⁴⁸

W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 25 % na poczet kosztów poboru.

ZAŁĄCZNIK

Tytuł wniosku/inicjatywy:

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzajemnego uznawania towarów

- 1) LICZBA i KOSZT ZASOBÓW LUDZKICH UZNANYCH ZA NIEZBĘDNE
- 2) KOSZT POZOSTAŁYCH WYDATKÓW ADMINISTRACYJNYCH
- 3) METODY OBLICZANIA SZACUNKOWYCH KOSZTÓW
 - a) Zasoby ludzkie
 - b) Pozostałe wydatki administracyjne

Niniejszy załącznik musi towarzyszyć ocenie skutków finansowych regulacji podczas konsultacji pomiędzy służbami.

Tabele danych są wykorzystywane jako materiał wyjściowy dla tabel zawartych w ocenie skutków finansowych regulacji. Służą one wyłącznie do użytku wewnętrznego w Komisji.

(1) Koszt zasobów ludzkich uznanych za niezbędne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich
- ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	Rok 2019		Rok 2020		Rok		Rok N+3		... wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)		OGÓŁEM	
	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)												
XX 01 01 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	AD	5	690,000 EUR	5	690,000 EUR							
	AST											
XX 01 01 02 (w delegaturach Unii)	AD											
	AST											
• Personel zewnętrzny ⁴⁹												
XX 01 02 01 (z globalnej koperty finansowej)	CA											
	SNE											
	INT											
XX 01 02 02 (w delegaturach Unii)	CA											
	LA											
	SNE											
	INT											
	JED											
Inne linie budżetowe (określić)												
Suma częściowa – DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych		5	690,000 EUR	5	690,000 EUR							

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

⁴⁹

CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych		Rok N		Rok N+1		Rok N+2		Rok N+3		... wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)		OGÓŁEM	
		EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki	EPC	Środki
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)													
10 01 05 02 (bezpośrednie badania naukowe)	AD												
	AST												
XX 01 05 01 (pośrednie badania naukowe)	AD												
	AST												
• Personel zewnętrzny ⁵⁰													
XX 01 04 yy W ramach pułapu częściowego na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).	- w centrali	CA											
		SNE											
		INT											
	– w delegaturach Unii	CA											
		LA											
		SNE											
		INT											
		JED											
XX 01 05 02 (pośrednie badania naukowe)	CA												
	SNE												
	INT												
10 01 05 02 (bezpośrednie badania naukowe)	CA												
	SNE												
	INT												
Inne linie budżetowe (określić)													
Suma częściowa – Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych													
XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie. OGÓŁEM													

⁵⁰

CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JED = młodszy oddelegowany ekspert.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów DG już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

(2) Koszt pozostałych wydatków administracyjnych

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)								
	Rok 2019	Rok 2020	Rok	Kolejne lata	... wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)			OGÓŁEM lata 2019–2020
DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych								
W centrali:								
02.010211.00.01.10 – Wydatki na podróże służbowe i cele reprezentacyjne	0,005	0,005						
02.010211.00.02.20 – Koszty konferencji i spotkań	0,030	0,090						
XX 01 02 11 03 – Komitety ⁵¹								
XX 01 02 11 04 – Badania i konsultacje								
02 03 01 – Systemy informatyczne i zarządzania	0,100	0,100						
XX 01 03 01 – Materiały i usługi ICT ⁵²								
Inne linie budżetowe (określić w stosownych przypadkach)								
W delegaturach Unii								
XX 01 02 12 01 – Wydatki na podróże służbowe, konferencje i cele reprezentacyjne								
XX 01 02 12 02 – Szkolenia specjalistyczne personelu								
XX 01 03 02 01 – Nabywanie, wynajem i koszty pochodne								
XX 01 03 02 02 – Wyposażenie, umeblowanie, materiały i usługi								
Suma częściowa – DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych	0,135	0,195						0,330

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

⁵¹ Należy określić rodzaj komitetu i grupę, do której należy.

⁵² ICT: Technologie informacyjno-komunikacyjne: konieczność konsultacji z DG ds. Informatyki.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	... wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (zob. pkt 1.6)	OGÓŁEM
--	-----------------	-------------------	-------------------	-------------------	---	--------

Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych								
XX 01 04 yy – Wydatki na pomoc techniczną i administracyjną (oprócz personelu zewnętrznego) ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”)								
- w centrali								
- w delegaturach Unii								
XX 01 05 03 – Inne wydatki na zarządzanie w ramach pośrednich badań naukowych								
10 01 05 03 – Inne wydatki na zarządzanie w ramach bezpośrednich badań naukowych								
Inne linie budżetowe (określić w stosownych przypadkach)								
Suma cząstkowa – Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych								

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

OGÓŁEM DZIAŁ 5 i poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych								
--	--	--	--	--	--	--	--	--

Potrzeby w zakresie środków administracyjnych zostaną pokryte ze środków już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

(3) Metody obliczania szacunkowych kosztów

(a) Zasoby ludzkie

W niniejszej części określono metodę obliczania szacunkowych kosztów zasobów ludzkich uznanych za niezbędne (założenia co do obciążenia pracą, w tym konkretne stanowiska pracy (profile zawodowe wg Sysper 2), kategorie personelu i odpowiadające im średnie koszty)

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych
<u>UWAGA:</u> średnie koszty dla poszczególnych kategorii pracowników w centrali są dostępne na stronie BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/PL/pre/legalbasis/Pages/pre-040-020_preparation.aspx
• Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony <u>Średni koszt urzędnika (wyrażony jako EPC) wynosi 138 000 EUR.</u>
• Personel zewnętrzny

Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych
• Jedynie stanowiska finansowane z budżetu na badania naukowe
• Personel zewnętrzny

(b) Pozostałe wydatki administracyjne

Należy wskazać metodę obliczeń zastosowaną w odniesieniu do poszczególnych linii budżetowych, a w szczególności założenia będące podstawą obliczeń (np. liczba spotkań rocznie, średnie koszty itp.)

DZIAŁ 5 wieloletnich ram finansowych
Jeżeli chodzi o podróże służbowe, przewiduje się 5 podróży służbowych rocznie, przy czym średni koszt jednej podróży służbowej wynosi 1 000 EUR. Średni koszt konferencji / posiedzenia ekspertów wynosi 30 000 EUR.
Poza DZIAŁEM 5 wieloletnich ram finansowych